Teismo praktikos rinkinys

BENDROJO TEISMO (aštuntoji kolegija) SPRENDIMAS

2016 m. rugsėjo 15 d.*

[2016 m. lapkričio 28 d. nutartimi ištaisytas sprendimas]

„Sąjungos pareigūnų ir kitų tarnautojų darbo užmokestis ir pensijos — Kasmetinis tikslinimas — Reglamentai (ES) Nr. 422/2014 ir 423/2014 — Pažeidimai per aktų priėmimo procedūrą — Nesikonsultavimas su profesinėmis sąjungomis“

Byloje T-456/14

Association des fonctionnaires indépendants pour la défense de la fonction publique européenne (TAO-AFI), įsteigta Briuselyje (Belgija),

Syndicat des fonctionnaires internationaux ir européens – Section du Parlement européen (SFIE-PE), įsteigta Briuselyje,

atstovaujamos advokatų M. Casado García-Hirschfeld ir J. Vanden Eynde,

ieškovės,

prieš

Europos Parlamentą, atstovaujamą A. Troupiotis ir E. Taneva,

ir

Europos Sąjungos Tarybą, atstovaujamą M. Bauer ir E. Rebasti,

atsakovus,

palaikomus

Europos Komisijos, iš pradžių atstovaujamos J. Currall ir G. Gattinara, vėliau – M. Gattinara ir F. Simonetti,

įstojusios į bylą šalies,

dėl SESV 263 straipsniu grindžiamo prašymo panaikinti 2014 m. balandžio 16 d. Tarybos reglamentus (ES) Nr. 422/2014 ir 423/2014, kuriais atitinkamai nuo 2011 m. liepos 1 d. ir 2012 m. liepos 1 d. tikslinamas Europos Sąjungos pareigūnų ir kitų tarnautojų darbo užmokestis ir pensijos bei jiems taikytini korekciniai koeficientai (OL L 129, 2014, atitinkamai p. 5 ir 12),

* Proceso kalba: prancūzų.

BENDRASIS TEISMAS (aštuntoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas D. Gratsias, teisėjai M. Kancheva (pranešėja) ir C. Wetter,

posėdžio sekretorė S. Bukšek Tomac, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2016 m. kovo 18 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Ginčo aplinkybės

1 Europos Sąjungos pareigūnų tarnybos nuostatų (toliau – Pareigūnų tarnybos nuostatai), pridėtų prie Reglamento Nr. 31 (EEB)/11 (EAPB), nustatančio Europos ekonominės bendrijos ir Europos atominės energijos bendrijos pareigūnų tarnybos nuostatus ir kitų tarnautojų įdarbinimo sąlygas (OL 45, 1962, p. 1385), iš dalies pakeisto po 2012 m. birželio 5 d. paskelbto klaidų ištaisymo (OL L 144, 2012, p. 48) įsigaliojusios redakcijos 2010 m. lapkričio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES, Euratomas) Nr. 1080/2010 (OL 311, 2010, p. 1), 64 straipsnyje nustatyta:

„Eurais nurodytas pareigūno atlyginimas, atėmus privalomus išskaitymus, kurie buvo išdėstyti šiuose Tarnybos nuostatuose arba bet kokiuose įgyvendinimo reglamentuose, apskaičiuojamas pagal pirmiau nurodytą normą, kuri yra mažesnė už 100 % arba lygi 100 %, atsižvelgiant į gyvenimo sąlygas įvairiose darbo vietose.

Šiuos korekcinius koeficientus patvirtina Taryba, remdamasi Komisijos pasiūlymu, kvalifikuota balsų dauguma, kaip numatyta [ESS] 16 straipsnio 4 ir 5 dalyse.“

2 Pareigūnų tarnybos nuostatų 65 straipsnyje nustatyta:

„1. Taryba kiekvienais metais peržiūri Sąjungos pareigūnų ir kitų tarnautojų atlyginimus. Atsižvelgiant į jungtinę Komisijos ataskaitą, pagrįstą jungtiniu indeksu, kurį susitarimu su valstybių narių nacionalinėmis statistikos tarnybomis nustatė Sąjungos statistikos tarnyba, peržiūrima rugsėjo mėnesį; tas indeksas atspindi liepos 1 d. situaciją kiekvienoje Sąjungos šalyje.

Peržiūrint Taryba apsvarsto, ar, kaip dalis Sąjungos ekonomikos ir socialinės politikos, atlyginimas turėtų būti patikslintas. Ypač reikia atsižvelgti į bet kokį atlyginimų padidėjimą viešojoje tarnyboje ir priėmimo į darbą poreikius.

2. Jeigu iš esmės pasikeičia pragyvenimo išlaidos, Taryba per du mėnesius nusprendžia, kaip turėtų būti tikslinami korekciniai koeficientai ir, prireikus, turėtų juos taikyti atgaline data.

3. Šiame straipsnyje [Taikydama šį straipsnį] Taryba, remdamasi Komisijos pasiūlymu, sprendžia kvalifikuota balsų dauguma, kaip numatyta [ESS] 16 straipsnio 4 ir 5 dalyse.“

3 Pareigūnų tarnybos nuostatų 82 straipsnio 2 dalyje numatyta, kad jeigu Taryba pagal 65 straipsnio 1 dalį nusprendžia tikslinti darbo užmokestį, tokios pačios korekcijos taikomos ir pensijoms.

4 Remiantis Pareigūnų tarnybos nuostatų 65a straipsniu, 64 ir 65 straipsnių įgyvendinimo taisyklės išdėstytos Pareigūnų tarnybos nuostatų XI priede.

5 XI priede „Tarnybos nuostatų 64 ir 65 straipsnių įgyvendinimo taisyklės“ yra keli skyriai, kurių pirmasis, kurį sudaro 1–3 straipsniai, pavadintas „Kasmetinė atlyginimo, numatyto Tarnybos nuostatų 65 straipsnio 1 dalyje, peržiūra ir pataisos“ [„Tarnybos nuostatų 65 straipsnio 1 dalyje numatyta kasmetinė atlyginimo peržiūra“], o ketvirtasis – „Korekcinių koeficientų nustatymas ir panaikinimas (Tarnybos nuostatų 64 straipsnis)“.

6 Pareigūnų tarnybos nuostatų XI priedo 1 straipsnyje, esančiame šio priedo I skyriaus 1 skirsnyje, numatyta, kad Pareigūnų tarnybos nuostatų 65 straipsnio 1 dalyje numatytos peržiūros tikslais Eurostatas kiekvienais metais iki spalio pabaigos parengia pranešimą apie pragyvenimo išlaidų Briuselyje (Belgija) kitimą (tarptautinis Briuselio indeksas), apie pragyvenimo išlaidų ne Briuselyje kitimą (ekonominiai paritetai ir išvestiniai indeksai) ir apie aštuonių valstybių narių centrinės valdžios valstybės tarnautojų darbo užmokesčių perkamosios galios kitimą (specifiniai rodikliai). Šiame 1 straipsnyje taip pat nurodyta tvarka, kurios Eurostatas turi laikytis bendradarbiaudamas su valstybėmis narėmis, kad apskaičiuotų šiuos kitimus.

7 Pareigūnų tarnybos nuostatų XI priedo 1 skyriaus 2 skirsnio „Kasmetinio atlyginimų ir pensijų patikslinimo tvarka“ 3 straipsnyje nurodyta:

„1. Pagal Tarnybos nuostatų 65 straipsnio 3 dalį Taryba Komisijos pasiūlymu ir remdamasi šio priedo 1 skirsnyje nustatytais kriterijais iki kiekvienų metų pabaigos priima sprendimą dėl atlyginimų ir pensijų tikslinimo; jis įsigaliojo nuo liepos 1 dienos.

2. Patikslinimo dydis nustatomas tarptautinį Briuselio indeksą padauginant iš specifinio rodiklio. Patikslinimas atliekamas neto verte ir išreiškiamas vienodu bendru procentiniu dydžiu.

3. Taip nustatyto patikslinimo suma pagal toliau nustatytą metodą įtraukiama į bazinio darbo užmokesčio lenteles, pateiktas Tarnybos nuostatų 66 straipsnyje <...>

<…>

5. Belgijoje ir Liuksemburge netaikomi jokie korekciniai koeficientai. Korekciniai koeficientai, taikomi:

a) Europos Sąjungos pareigūnų, dirbančių kitose valstybėse narėse ir tam tikrose kitose darbo vietose, darbo užmokesčiams,

b) <...> [pareigūnų] pensijų, mokamų kitose valstybėse narėse, daliai, atitinkančiai iki 2004 m. gegužės 1 d. įgytas teises,

nustatomi pagal šio priedo 1 straipsnyje minėtų atitinkamų ekonominių paritetų tarpusavio santykius ir keitimo kursus, Tarnybos nuostatų 63 straipsnyje nustatytus atitinkamoms šalims.

Taikoma šio priedo 8 straipsnyje nustatyta korekcinių koeficientų taikymo atgaline data darbo vietose, kur yra didelė infliacija, tvarka.

<...>“

8 Pareigūnų tarnybos nuostatų XI priedo 8 straipsnyje nustatytos korekcinio koeficiento metinio ir tarpinio patikslinimo įsigaliojimo datos vietoms, kur yra didelis pragyvenimo išlaidų augimas.

9 Pareigūnų tarnybos nuostatų XI priedo 5 skyrius pavadintas „Išlyga dėl išimtinių atvejų“. Šį skyrių sudaro vienintelis 10 straipsnis, kuriame nustatyta:

„Jeigu staiga labai pablogėja Sąjungos ekonominė ir socialinė padėtis, įvertinta atsižvelgiant į objektyvius duomenis, kuriuos šiuo tikslu pateikė Komisija, ji pateikia atitinkamus pasiūlymus, dėl kurių Taryba priima sprendimą [SESV] 336 straipsnyje nustatyta tvarka.“

10 Pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų XI priedo 15 straipsnio 1 dalį šio priedo nuostatos taikomos nuo 2004 m. liepos 1 d. iki 2012 m. gruodžio 31 d.

11 2010 m. gruodžio mėn. Taryba paskelbė, kad „dėl neseniai [Sąjungoje] įvykusių finansų ir ekonomikos krizių, dėl kurių keliose valstybėse narėse imtasi didelio masto fiskalinio koregavimo ir padidėjo su darbu susijęs netikrumas, netikėtai labai pablogėjo ekonominė ir socialinė padėtis Sąjungoje“. Ji paprašė Komisijos remiantis Pareigūnų tarnybos nuostatų XI priedo 10 straipsniu ir atsižvelgiant į šiuo klausimu Komisijos pateiktus objektyvius duomenis laiku pateikti atitinkamus pasiūlymus, kad Europos Parlamentas ir Taryba galėtų juos išnagrinėti ir priimti iki 2011 m. pabaigos (2013 m. lapkričio 19 d. Sprendimo *Komisija / Taryba*, C-63/12, EU:C:2013:752, 12 punktas).

12 2011 m. liepos 13 d. Komisija pateikė Tarybai ataskaitą dėl išlygos dėl išimtinių atvejų (Pareigūnų tarnybos nuostatų XI priedo 10 straipsnis) [COM(2011) 440 *final*]. Remiantis šia ataskaita, rodikliai patvirtina, kad Sąjungos ekonomikos atsigavimas tęsiasi. Ataskaitoje padaryta išvada, kad ataskaitiniu laikotarpiu – nuo 2010 m. liepos 1 d., kai įsigaliojo paskutinis metinis atlyginimų tikslinimas, iki 2011 m. gegužės mėn. vidurio, kai buvo gauti naujausi duomenys, – Sąjungos ekonominė ir socialinė padėtis staiga labai nepablogėjo, todėl netikslinga teikti pasiūlymą pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų XI priedo 10 straipsnį. Išnagrinėjus 2011 m. liepos 13 d. ataskaitą Taryboje kilo diskusijų, todėl ji vėl paprašė Komisijos įgyvendinti minėtą 10 straipsnį ir laiku pateikti atitinkamą pasiūlymą dėl atlyginimų tikslinimo, kad Parlamentas ir Taryba galėtų jį išnagrinėti ir priimti iki 2011 m. pabaigos (2013 m. lapkričio 19 d. Sprendimo *Komisija / Taryba*, C-63/12, EU:C:2013:752, 13–15 punktai).

13 Atsakydama į šį prašymą Komisija priėmė 2011 m. lapkričio 24 d. komunikatą COM(2011) 829 *final*, kuriuo pateikiama papildomos informacijos, susijusios su 2011 m. liepos 13 d. ataskaita, grindžiamos, be kita ko, Europos ekonominėmis prognozėmis, kurias Ekonomikos ir finansų reikalų generalinis direktoratas pateikė 2011 m. lapkričio 10 d. Šioje papildomoje informacijoje Komisija nurodė, kad iš prognozių „matyti prastėjančios 2011 m. tendencijos, palyginti su pavasarį paskelbta prognoze, turint omenyje ir ekonominius, ir socialinius rodiklius, taip pat tai, jog šiuo metu Europos ekonomikoje vyrauja suirutė“. Vis dėlto Komisija manė, kad atsižvelgiant į kelis kriterijus Sąjungoje nesusiklostė išimtinis atvejis, kaip tai suprantama pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų XI priedo 10 straipsnį, kuris pateisintų priemones, kurias taikant peržengiama perkamosios galios sumažinimo riba, atsirandanti taikant šio priedo 3 straipsnyje numatytą „įprastą“ metodą. Todėl Komisija nurodė negalinti taikyti išlygos dėl išimtinių atvejų nepažeisdama minėto priedo 10 straipsnio. Tą pačią dieną Komisija pateikė Pasiūlymą dėl Tarybos reglamento, kuriuo nuo 2011 m. liepos 1 d. tikslinamas Europos Sąjungos pareigūnų ir kitų Europos Sąjungos tarnautojų darbo užmokestis ir pensijos bei jiems taikytini korekciniai koeficientai (COM(2011) 820 *final*, toliau – 2011 m. lapkričio mėn. pasiūlymas dėl darbo užmokesčio tikslinimo), ir pridėjo prie jo aiškinamąjį memorandumą. Remiantis Pareigūnų tarnybos nuostatų XI priedo 3 straipsnyje numatytu „įprastu“ metodu buvo pasiūlyta darbo užmokestį tikslinti 1,7 % (2013 m. lapkričio 19 d. Sprendimo *Komisija / Taryba* C-63/12, EU:C:2013:752, 16 ir 17 punktai).

14 Be to, 2011 m. gruodžio 13 d. Komisija persiuntė Parlamentui ir Tarybai pasiūlymą dėl Europos Parlamento ir Tarybos reglamento, kuriuo iš dalies keičiami Pareigūnų tarnybos nuostatai (toliau – 2011 m. gruodžio mėn. pasiūlymas dėl Pareigūnų tarnybos nuostatų pakeitimo).

15 Taryba 2011 m. gruodžio 19 d. Sprendimu 2011/866/ES dėl Komisijos pasiūlymo dėl Tarybos reglamento, kuriuo nuo 2011 m. liepos 1 d. tikslinamas Europos Sąjungos pareigūnų ir kitų Europos Sąjungos tarnautojų darbo užmokestis ir pensijos bei jiems taikytini korekciniai koeficientai (OL L 341, 2011, p. 54), nusprendė nepriimti 2011 m. lapkričio mėn. pasiūlymo dėl darbo užmokesčio tikslinimo.

16 2012 m. vasario 3 d. Komisija pareiškė ieškinį dėl šio Sprendimo 2011/866 (byla C-63/12) panaikinimo. Ji taip pat pateikė Tarybai pirmininkaujančiai valstybei narei 2012 m. sausio 25 d. laišką (jis 2012 m. vasario 20 d. užregistruotas Tarybos sekretoriate) ir pagal SESV 265 straipsnį paragino ją priimti 2011 m. lapkričio mėn. pasiūlymą dėl darbo užmokesčio tikslinimo per du mėnesius nuo šio laiško gavimo. Taryba susipažino su šiuo laišku.

17 2012 m. balandžio 26 d. Komisija pareiškė ieškinį pagal SESV 265 straipsnį, kuriuo prašė Teisingumo Teismo konstatuoti, kad, priimdama 2011 m. lapkričio mėn. pasiūlymą dėl darbo užmokesčio tikslinimo, Taryba neįvykdė jai pagal Pareigūnų tarnybos nuostatus tenkančių įpareigojimų (byla C-196/12).

18 2013 m. vasario 9 d. Taryba pareiškė ieškinį, kuriuo pirmiausia prašė panaikinti 2011 m. lapkričio 24 d. Komisijos pranešimą, kiek Komisija juo galutinai atsisakė pateikti atitinkamus pasiūlymus Parlamentui ir Tarybai pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų XI priedo 10 straipsnį, taip pat 2011 m. lapkričio mėn. pasiūlymą dėl darbo užmokesčio tikslinimo ir subsidiariai pagal SESV 265 straipsnį konstatuoti sutarčių pažeidimą, nes Komisija nepateikė pasiūlymų Parlamentui ir Tarybai pagal šį straipsnį (byla C-66/12).

19 2013 m. spalio 23 d. Parlamentas ir Taryba po trišalių derybų priėmė pasiūlymą iš dalies pakeisti 2011 m. gruodžio mėn. Pareigūnų tarnybos nuostatus Reglamentu (ES, Euratomas) Nr. 1023/2013, kuriuo iš dalies keičiami Europos Sąjungos pareigūnų tarnybos nuostatai ir kitų Europos Sąjungos tarnautojų įdarbinimo sąlygos (OL L 287, 2013, p. 15). Šiuo reglamentu, be kita ko, Pareigūnų tarnybos nuostatų XI priede buvo numatytas naujas metodas, susijęs su Pareigūnų tarnybos nuostatų 65 straipsnio 1 dalyje numatytu metiniu darbo užmokesčio tikslinimu.

20 Tačiau Pareigūnų tarnybos nuostatų XIII priedo 19 straipsnyje, iš dalies pakeistame Reglamentu Nr. 1023/2013, buvo numatyta, kad Pareigūnų tarnybos nuostatų 63–65, 82 ir 83a straipsniai, XI ir XII priedai ir kitų tarnautojų įdarbinimo sąlygų 20 straipsnio 1 dalis ir 64, 92 ir 132 straipsniai, galioję iki 2013 m. lapkričio 1 d., t. y. nuostatos dėl Sąjungos pareigūnų ir kitų tarnautojų darbo užmokesčio ir pensijų tikslinimo, galioja toliau tik atliekant bet kokį patikslinimą, būtiną, kad pagal SESV 266 straipsnį, susijusį su minėtų straipsnių taikymu, būtų laikomasi Teisingumo Teismo sprendimo.

21 2013 m. lapkričio 19 d. Teisingumo Teismas atmetė Komisijos ieškinį bylose C-63/12 ir C-196/12 ir paskelbė, kad nereikia priimti sprendimo dėl Tarybos pareikšto ieškinio byloje C-66/12 (2013 m. lapkričio 19 d. Sprendimas *Taryba / Komisija*, C-66/12, EU:C:2013:751; 2013 m. lapkričio 19 d. Sprendimas *Komisija / Taryba*, C-63/12, EU:C:2013:752 ir 2013 m. lapkričio 19 d. Sprendimas *Komisija / Taryba*, C-196/12, EU:C:2013:753).

22 2013 m. lapkričio 29 d. Komisija informavo atstovaujamąsias profesines sąjungas ar darbuotojų draugijas (toliau – PSDD), kad 2013 m. gruodžio 2 d. įvyks socialinio dialogo partnerių susitikimas dėl 2013 m. lapkričio 19 d. Sprendimo *Taryba / Komisija* (C-66/12, EU:C:2013:751), 2013 m. lapkričio 19 d. Sprendimo *Komisija / Taryba* (C-63/12, EU:C:2013:752) ir 2013 m. lapkričio 19 d. Sprendimo *Komisija / Taryba* (C-196/12, EU:C:2013:753).

23 2013 m. gruodžio 9 d. už administravimą atsakingas Komisijos pirmininko pavaduotojas pranešė personalo atstovams, kad, suderinęs su pirmininku, jis kolegijai siūlys 2011 m. taikyti 0,9 % darbo užmokesčio tikslinimą, kuris įsigaliotų 2011 m. liepos 1 d., ir 2012 m. 0,9 % darbo užmokesčio tikslinimą, kuris įsigaliotų 2012 m. liepos 1 d.

24 2013 m. gruodžio 10 d. Komisija pranešė darbuotojų atstovams, kad tą pačią dieną, remdamasi Pareigūnų tarnybos nuostatų XI priedo 10 straipsniu, pateikė Parlamentui ir Tarybai pasiūlymus dėl reglamentų dėl Sąjungos pareigūnų ir kitų tarnautojų darbo užmokesčio tikslinimo – 0,9 % tikslinimą 2011 m., kuris įsigaliotų 2011 m. liepos 1 d., ir 0,9 % tikslinimą 2012 m., kuris įsigaliotų 2012 m. liepos 1 d.

25 2013 m. gruodžio 17 d. įvykus Komisijos pirmininko pavaduotojo surengtam neformaliam informaciniam susitikimui, centrinis personalo komitetas Komisijos narių kolegijai skirtoje deklaracijoje nurodė, kad nesutinka su šio sprendimo 24 punkte nurodytais reglamentų pasiūlymais, ir laikosi nuomonės, kad juose pateikti skaičiai yra visiškai savavališki, negrindžiami jokiais tiksliais statistiniais duomenimis ar objektyviomis aplinkybėmis ir neparemti jokiais techniniais pagrindais.

26 2013 m. gruodžio 18 d. ir 2014 m. vasario 26 d. laiškais ieškovės – *Association des fonctionnaires indépendants pour la défense de la fonction publique européenne* (TAO-AFI) ir *Syndicat des fonctionnaires internationaux et européens – Section du Parlement européen* (SFIE-PE) – pranešė Parlamento pirmininkui, kad nesutinka su naujuoju Komisijos pasiūlymu, nes jis nėra grindžiamas jokiu patikrinamu apskaičiavimo metodu ir yra paremtas tikslingumo motyvais.

27 2013 m. gruodžio 19 d. vidaus raštu Komisijos žmogiškųjų išteklių generalinio direktorato direktorė Irene Souka pranešė Komisijos darbuotojams, be kita ko, apie tai, kad Komisija teisiškai privalo pateikti Parlamentui ir Tarybai naujus pasiūlymus dėl darbo užmokesčio tikslinimo 2011 ir 2012 m. ir kad šiais pasiūlymais 2011 m. buvo numatytas 0,9 % tikslinimas, įsigaliojantis 2011 m. liepos 1 d., ir 2012 m. buvo numatytas 0,9 % tikslinimas, įsigaliojantis 2012 m. liepos 1 d. Tame laiške taip pat buvo nurodyta, kad Parlamento Teisės reikalų komitetas 2013 m. gruodžio 16 d. pritarė šiems pasiūlymams ir kad dabar – 2014 m. pradžioje – juos reikia perduoti Tarybai.

28 2014 m. sausio 22 d. laišku I. Souka atsakė į 2013 m. lapkričio 25 d. atvirą laišką ir 2014 m. sausio 13 d. e. laišką, PSDD skirtą Komisijos pirmininko pavaduotojui M. Šefčovič. Tame laiške ji, be kita ko, priminė, kad, prieš pateikiant Parlamentui ir Tarybai Komisijos pasiūlymą dėl darbo užmokesčio tikslinimo, buvo surengti du socialinio dialogo partnerių susitikimai, t. y. 2013 m. gruodžio 2 d. pasikeitimas nuomonėmis su visomis PSDD dėl įvairių alternatyvų, kurias Komisija turėjo atsižvelgiant į 2013 m. lapkričio 19 d. Sprendimą *Komisija / Taryba* (C-63/12, EU:C:2013:752), ir 2013 m. gruodžio 9 d. M. Šefčovič surengtas požiūrio, kuriuo Komisija ketina vadovautis šioje srityje, pristatymas visoms PSDD.

29 2014 m. kovo 4 d. įvyko Parlamento, Tarybos ir Komisijos trišalės derybos dėl šio pasiūlymo. Po šių derybų buvo pasiektas susitarimas dėl ES pareigūnų ir kitų tarnautojų metinio darbo užmokesčio ir pensijų tikslinimo 2011 ir 2012 m.

30 2014 m. kovo 7 d. e. laišku Komisija pranešė ieškovėms, kad pagal susitarimą, sudarytą įvykus 2014 m. kovo 4 d. trišalėms deryboms, 2011 m. taikomas 0 % tikslinimas nuo 2011 m. liepos 1 d., o 2012 m. taikomas 0,8 % tikslinimas nuo 2012 m. liepos 1 d. Komisija patikslino, kad šis susitarimas sudarytas po aktyvių derybų su Parlamentu ir Taryba po to, kai buvo priimtas 2013 m. lapkričio 19 d. Sprendimas *Komisija / Taryba* (C-63/12, EU:C:2013:752), be to, jis atitinka Komisijos norą pasiekti greitą ir protingą susitarimą visais klausimais, susijusiais su metiniu darbo užmokesčio tikslinimu. Komisija taip pat nurodė, kad, nors iš pradžių siūlė 2011 m. 0,9 % darbo užmokesčio tikslinimą ir 2012 m. 0,9 % tikslinimą, ji turėjo atsižvelgti į Tarybos įgaliojimus – 0 % tikslinimą 2011 m. ir 0 % tikslinimą 2012 m., taip pat Teisingumo Teismo sprendimu Parlamentui ir Tarybai pripažintą diskreciją.

31 2014 m. kovo 11 d. Parlamentas plenarinėje sesijoje priėmė savo poziciją dėl kompromisinio teksto, dėl kurio susitarta po 2014 m. kovo 4 d. trišalių derybų, pagal kurią 2011 m. taikomas 0 % darbo užmokesčio ir pensijų tikslinimas, 2012 m. – 0,8 % darbo užmokesčio ir pensijų tikslinimas, o 2013 ir 2014 m. darbo užmokestis ir pensijos įšaldomi. 2014 m. balandžio 16 d. Taryba patvirtino Parlamento

pasiūlymą ir pagal SESV 294 straipsnio 4 dalį buvo priimti Europos Parlamento ir Tarybos reglamentai (ES) Nr. 422/2014 ir 423/2014, kuriais atitinkamai nuo 2011 m. liepos 1 d. ir 2012 m. liepos 1 d. tikslinamas Europos Sąjungos pareigūnų ir kitų tarnautojų darbo užmokestis ir pensijos bei jiems taikytini korekciniai koeficientai (OL L 129, 2014, atitinkamai p. 5 ir 12, toliau – ginčijami reglamentai).

32 Reglamento Nr. 422/2014 konstatuojamosios dalys suformuluotos taip:

„(1) [Teisingumo Teismas] savo sprendime byloje C-63/12 *Komisija prieš Tarybą* paaiškino, kad institucijos kasmet privalo nuspręsti dėl darbo užmokesčio tikslinimo ir taikyti „matematinį“ tikslinimą pagal Tarnybos nuostatų XI priedo 3 straipsnyje nustatytą metodą arba nukrypti nuo to „matematinio“ skaičiavimo pagal to priedo 10 straipsnį;

(2) Tarnybos nuostatų su paskutiniais pakeitimais, padarytais [Reglamentu Nr. 1023/2013], XIII priedo 19 straipsnio tikslas – sudaryti galimybę institucijoms imtis priemonių, būtinų jų ginčams dėl 2011 ir 2012 m. darbo užmokesčio ir pensijų patikslinimo spręsti, vadovaujantis Teisingumo Teismo sprendimu; tinkamai atsižvelgdamos į institucijų darbuotojų teisėtus lūkesčius institucijos turi kasmet priimti sprendimą dėl darbuotojų darbo užmokesčio ir pensijų patikslinimo;

(3) siekdama laikytis Teisingumo Teismo sprendimo byloje C-63/12, kai Taryba nustato, kad netikėtai labai pablogėjo ekonominė ir socialinė padėtis Sąjungoje, Komisija turi pateikti pasiūlymą laikydamasi Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo (SESV) 336 straipsnyje nustatytos procedūros, kad į teisėkūros procesą būtų įtrauktas Europos Parlamentas. 2011 m. lapkričio 4 d. Taryba pareiškė, kad Sąjungą apėmusi finansų ir ekonomikos krizė, dėl kurios daugumoje valstybių narių yra atliekamas didelio masto fiskalinis koregavimas, buvo netikėtas smarkus ekonominės ir socialinės padėties Sąjungoje pablogėjimas. Todėl Taryba paprašė Komisijos laikantis SESV 241 straipsnio įgyvendinti Tarnybos nuostatų XI priedo 10 straipsnį ir pateikti atitinkamą pasiūlymą dėl darbo užmokesčio patikslinimo.

(4) Teisingumo Teismas patvirtino, kad pagal išlygą dėl išimtinių atvejų Europos Parlamentas ir Taryba turi didelę veiksmų laisvę darbo užmokesčio ir pensijų tikslinimo atžvilgiu. Atsižvelgiant į laikotarpio nuo 2010 m. liepos 1 d. iki 2011 m. gruodžio 31 d. ekonominius ir socialinius duomenis, pavyzdžiui, susijusius su 2011 m. rudenį tam tikras valstybes nares apėmusia finansų ir ekonomikos krize, dėl kurios netikėtai pablogėjo ekonominė ir socialinė padėtis Sąjungoje ir dėl kurios teko padaryti didelių makroekonominių koregavimų, su dideliu nedarbo lygiu ir dideliu valstybės deficitu bei skola Sąjungoje, tikslinga 2011 m. Belgijoje ir Liuksemburge nustatyti 0 % darbo užmokesčio ir pensijų patikslinimą. Tas patikslinimas yra visuotinio požiūrio, kurio laikomasi siekiant išspręsti ginčus dėl 2011 ir 2012 m. darbo užmokesčio ir pensijų patikslinimo, dalis ir taip pat apima 0,8 % patikslinimą 2012 m.;

(5) todėl penkerių metų laikotarpiu (2010–2014) [Sąjungos] pareigūnų ir kitų tarnautojų darbo užmokestis ir pensijos patikslinti taip: 2011 m. ir 2012 m., pasirinkus visuotinį požiūrį, kurio laikomasi siekiant išspręsti ginčus dėl 2011 m. ir 2012 m. darbo užmokesčio ir pensijų patikslinimo, buvo atliktas atitinkamai 0 % ir 0,8 % patikslinimas. Be to, politinio kompromiso dėl Tarnybos nuostatų ir Kitų tarnautojų įdarbinimo sąlygų reformos dalis buvo sprendimas įšaldyti darbo užmokestį ir pensijas 2013 m. ir 2014 m.“

33 Reglamento Nr. 423/2014 konstatuojamosios dalys suformuluotos taip:

„(1) [Teisingumo Teismas] savo sprendime byloje C-63/12 *Komisija prieš Tarybą* paaiškino, kad institucijos kasmet privalo nuspręsti dėl darbo užmokesčio tikslinimo ir taikyti „matematinį“ tikslinimą pagal Tarnybos nuostatų XI priedo 3 straipsnyje nustatytą metodą arba nukrypti nuo to „matematinio“ skaičiavimo pagal to priedo 10 straipsnį;

(2) Tarnybos nuostatų su paskutiniais pakeitimais, padarytais reglamentu [Nr. 1023/2013], XIII priedo 19 straipsnio tikslas – sudaryti galimybę institucijoms imtis priemonių, būtinų jų ginčams dėl 2011 ir 2012 m. darbo užmokesčio ir pensijų patikslinimo spręsti, vadovaujantis [Teisingumo Teismo] sprendimu; tinkamai atsižvelgdamos į institucijų darbuotojų teisėtus lūkesčius institucijos turi kasmet priimti sprendimą dėl darbuotojų darbo užmokesčio ir pensijų patikslinimo;

(3) siekdama laikytis [Teisingumo Teismo] sprendimo byloje C-63/12, kai Taryba nustato, kad netikėtai labai pablogėjo ekonominė ir socialinė padėtis Sąjungoje, Komisija turi pateikti pasiūlymą laikydamasi Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo [SESV] 336 straipsnyje nustatytos procedūros, kad į teisėkūros procesą būtų įtrauktas [Parlamentas]. 2012 m. spalio 25 d. Taryba pareiškė, kad Komisijos įvertinime, pateiktame jos ataskaitoje dėl išlygos dėl išimtinių atvejų, neatsispindi netikėtas smarkus ekonominės ir socialinės padėties pablogėjimas Sąjungoje 2012 m., kaip rodė viešai prieinami objektyvūs ekonomikos duomenys. Todėl Taryba paprašė Komisijos pagal Tarnybos nuostatų XI priedo 10 straipsnį pateikti atitinkamą pasiūlymą dėl atlyginimų patikslinimo 2012 m.;

(4) [Teisingumo Teismas] patvirtino, kad pagal išlygą dėl išimtinių atvejų [Parlamentas] ir Taryba turi didelę veiksmų laisvę darbo užmokesčio ir pensijų tikslinimo atžvilgiu. Atsižvelgiant į laikotarpio nuo 2011 m. liepos 1 d. iki 2012 m. gruodžio 31 d. ekonominius ir socialinius duomenis, pavyzdžiui, 2011 m. rudenį prasidėjusio ekonomikos nuosmukio padarinius, dėl kurių Sąjungoje prasidėjo ekonomikos recesija ir pablogėjo socialinė padėtis, taip pat nuolatinį didelį nedarbo lygį ir didelį valstybės deficitą bei skolą Sąjungoje, tikslinga 2012 m. Belgijoje ir Liuksemburge nustatyti 0,8 % darbo užmokesčio ir pensijų patikslinimą. Tas patikslinimas yra visuotinio požiūrio, kurio laikomasi siekiant išspręsti ginčus dėl 2011 ir 2012 m. darbo užmokesčio ir pensijų patikslinimo, dalis ir taip pat apima 0 % patikslinimą 2011 m.;

(5) todėl penkerių metų laikotarpiu (2010–2014) [Sąjungos] pareigūnų ir kitų tarnautojų darbo užmokestis ir pensijos tikslintini taip: 2010 m. taikant Tarnybos nuostatų XI priedo 3 straipsnyje nustatytą metodą buvo atliktas 0,1 % patikslinimas. 2011 m. ir 2012 m., pasirinkus visuotinį požiūrį, kurio laikomasi siekiant išspręsti ginčus dėl 2011 m. ir 2012 m. darbo užmokesčio ir pensijų patikslinimo, buvo atliktas atitinkamai 0 % ir 0,8 % patikslinimas. Be to, politinis kompromisas dėl Tarnybos nuostatų ir kitų tarnautojų įdarbinimo sąlygų reformos buvo sprendimas įšaldyti darbo užmokestį ir pensijas 2013 m. ir 2014 m.“

Procesas ir šalių reikalavimai

34 2014 m. birželio 16 d. ieškovės pateikė šį ieškinį Bendrojo Teismo kanceliarijai.

35 2014 m. rugsėjo 10 d. Bendrojo Teismo kanceliarijai Komisija pateikė raštą, kuriuo paprašė leisti įstoti į bylą palaikyti Parlamento ir Tarybos reikalavimų.

36 2014 m. rugsėjo 17 d. Bendrojo Teismo kanceliarijai Parlamentas ir Taryba pateikė dokumentus, kuriais, remdamiesi 1991 m. gegužės 2 d. Bendrojo Teismo procedūros reglamento 114 straipsnio 1 dalimi, pateikė nepriimtinumu grindžiamą prieštaravimą.

37 2014 m. spalio 31 d. ieškovės pateikė pastabas dėl Parlamento ir Tarybos iškeltų nepriimtinumu grindžiamų prieštaravimų.

38 2015 m. vasario 25 d. nutartimi Bendrasis Teismas nusprendė pareikštus prieštaravimus dėl priimtinumo išspręsti nagrinėjant bylą iš esmės.

39 Parlamentas ir Taryba 2015 m. balandžio 14 d. pateikė atsiliepimus į ieškinį.

40 2015 m. balandžio 15 d. nutartimi Bendrojo Teismo aštuntosios kolegijos pirmininkas leido Komisijai įstoti į bylą.

41 2015 m. gegužės 29 d. Komisija pateikė įstojimo į bylą paaiškinimą.

42 2015 m. liepos 20 d. ieškovės pateikė pastabas dėl Komisijos įstojimo į bylą paaiškinimo.

43 2016 m. sausio 22 d. Bendrasis Teismas, taikydamas Procedūros reglamento 89 straipsnio 3 dalies a ir b punktuose numatytas proceso organizavimo priemones, pateikė šalims kelis klausimus. Į šią proceso organizavimo priemonę šalys atsakė 2016 m. vasario 8 d.

44 Ieškovės Bendrojo Teismo prašo:

— panaikinti ginčijamus reglamentus;

— priteisti iš Parlamento ir Tarybos bylinėjimosi išlaidas.

45 Parlamentas ir Taryba, palaikomi Komisijos, Bendrojo Teismo prašo:

— pripažinti ieškinį nepriimtinu;

— nepatenkinus pirmojo reikalavimo, atmesti ieškinį;

— priteisti iš ieškovių bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

46 Savo ieškiniui pagrįsti ieškovės pateikia vienintelį pagrindą, susijusį su ginčijamų reglamentų esminių procedūrinių reikalavimų pažeidimu, nes Parlamentas ir Taryba neužtikrino ieškovių procedūrinių teisių, numatytų 2002 m. kovo 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2002/14/EB dėl bendros darbuotojų informavimo ir konsultavimosi su jais sistemos sukūrimo Europos bendrijoje (OL L 80, 2002, p. 29; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 5 sk., 4 t., p. 219) nuostatose, Pareigūnų tarnybos nuostatų, iš dalies pakeistų Reglamentu Nr. 1023/2013, 9 straipsnio 3 dalyje, 10, 10a, 10b, 10c, 24b, 55 straipsniuose ir II priedo 1 straipsnyje bei 1990 m. liepos 12 d. ir 2008 m. gruodžio 18 d. atitinkamai Parlamento ir Komisijos su keliomis PSDD sudarytuose bendruosiuose susitarimuose, kuriais užtikrinamas šių PSDD teisės į informaciją ir konsultacijas, įtvirtintos Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 27 ir 28 straipsniuose ir SESV 154 straipsnyje, įgyvendinimas.

Dėl priimtinumo

47 Ir Parlamentas, ir Taryba teigia, kad ieškinys dėl panaikinimo yra nepriimtinas, nes, pirma, ginčijami reglamentai buvo priimti pagal įprastą teisėkūros procedūrą, jie priskiriami prie visuotinai taikomų aktų, priimtų pagal teisėkūros procedūrą, dėl kurių pagal SESV 263 straipsnio ketvirtą pastraipą fiziniai ar juridiniai asmenys gali pareikšti ieškinį dėl panaikinimo; minėto ieškinio atveju reikalaujama laikytis tiesioginės ir konkrečios sąsajos sąlygų, kurios šioje byloje nėra įvykdytos ir, antra, ieškovės netenkina teismų praktikoje nustatytų sąlygų, susijusių su asociacijos pareikšto ieškinio dėl panaikinimo priimtinumu.

48 Komisija pritaria Parlamento ir Tarybos argumentams.

49 Ieškovės teigia, kad jos tenkina SESV 263 straipsnio ketvirtoje pastraipoje įtvirtintus tiesioginės ir konkrečios sąsajos reikalavimus. Ginčijami reglamentai tiesiogiai susiję su jomis, nes dėl jų ieškovės iš karto neteko Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 27 ir 28 straipsniuose įtvirtintos teisės į konsultacijas ir teisės į derybas, kuriomis jos, kaip pripažintos PSDD, gali remtis pagal Direktyvos 2002/14, Pareigūnų tarnybos nuostatų, iš dalies pakeistų Reglamentu Nr. 1023/2013, 9 straipsnio 3 dalies, 10, 10a, 10b, 10c, 24b, 55 straipsnių ir II priedo 1 straipsnio nuostatas bei 1990 m. liepos 12 d. ir 2008 m. gruodžio 18 d. atitinkamai Parlamento ir Komisijos su keliomis PSDD sudaryto bendrojo susitarimo nuostatas. Be to, ginčijami reglamentai konkrečiai susiję su ieškovėmis, nes jos yra Sąjungos darbuotojų atstovės, ir dėl šio statuso jos išsiskiria iš visų kitų asmenų. Dar jos individualizuojamos dėl to, kad 1990 m. liepos 12 d. bendruoju susitarimu ir 2008 m. gruodžio 18 d. bendruoju susitarimu jos buvo pripažintos oficialiomis derybininkėmis.

50 Ieškovių teigimu, jos gali pareikšti ieškinį ir pagal teismų praktiką, susijusią su asociacijų pareikštų ieškinių dėl panaikinimo priimtinumu. Iš tiesų jos patikslina, kad pagal šią teismų praktiką ginčijami reglamentai turi tiesioginį ir konkretų poveikį jų, kaip pripažintų derybininkių, statusui, nes jais sukeliama teisinių pasekmių, kuriomis smarkiai keičiama jų, kaip socialinio partnerio, teisinė padėtis.

51 Ieškovės taip pat nesutinka su Komisijos argumentais, kad jos negali kildinti teisių iš 2008 m. gruodžio 18 d. bendrojo susitarimo, nes neatitinka jame numatytų atstovaujamumo kriterijų. Pirma, jos pabrėžia, kad, skirtingai nei SFIE-PE, SFIE Komisijos padalinys nėra šios bylos šalis, todėl Komisijos argumentai, susiję su pastarosios organizacijos atstovaujamumo nebuvimu, neturi reikšmės. Antra, ieškovės tvirtina, kad TAO-AFI negavo jokio Komisijos pranešimo dėl teisių, kurias ji kildina iš minėto bendrojo susitarimo, galimo sustabdymo, kaip tai numatyta šio bendrojo susitarimo 11 straipsnyje, ir kad bet kuriuo atveju ji priklauso konfederacijai PLUS, kuri pati yra atstovaujamoji profesinė organizacija.

52 Šiuo klausimu reikia priminti, kad, kaip teisingai teigia Parlamentas ir Taryba, ginčijami reglamentai buvo priimti remiantis SESV 336 straipsniu pagal įprastą teisėkūros procedūrą.

53 Todėl ginčijami reglamentai priskiriami prie priimtų pagal teisėkūros procedūrą visuotinio taikymo aktų kategorijos, dėl kurių fiziniai ar juridiniai asmenys gali pareikšti ieškinį dėl panaikinimo pagal SESV 263 straipsnio ketvirtą pastraipą laikydamiesi tiesioginės ir konkrečios sąsajos sąlygų (šiuo klausimu žr. 2013 m. spalio 3 d. Sprendimo *Inuit Tapiriit Kanatami ir kt. / Parlamentas ir Taryba*, C-583/11 P, EU:C:2013:625, 56–60 punktus).

54 Tačiau, priešingai, nei ieškovės teigia ieškinio 10 punkte, aplinkybė, darant prielaidą, kad ji įrodyta, kad jos turi teisę į informaciją ir konsultacijas dėl Parlamentui ir Tarybai pateikto Komisijos pasiūlymo dėl darbo užmokesčio ir pensijų tikslinimo, kuriuo remiantis buvo priimti ginčijami reglamentai, neįrodo, kad šie reglamentai yra tiesiogiai susiję su ieškovėmis.

55 Vis dėlto reikia priminti, jog pagal nusistovėjusią teismo praktiką asociacijų, nesvarbu, ar tai yra PSDD, ar PSDD susivienijimai, ieškinys gali būti pripažintas priimtinu trimis atvejais. Pirma, jeigu pagal teisės akto nuostatą profesinėms asociacijoms yra aiškiai pripažįstamos tam tikros procedūrinio pobūdžio teisės, antra, jeigu asociacija atstovauja savo narių, kurie patys gali pareikšti ieškinį, interesams ir, trečia, jeigu asociacija yra individualizuojama dėl poveikio jos pačios, kaip asociacijos, interesams, be kita ko, todėl, kad aktu, kurį prašoma panaikinti, buvo paveikta šios asociacijos derybinė padėtis (šiuo klausimu žr. 2005 m. rugsėjo 8 d. Nutarties *Lorte ir kt. / Taryba*, T-287/04, EU:T:2005:304, 64 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką ir 2014 m. balandžio 3 d. Nutarties *CFE-CGC France Télécom-Orange / Komisija*, T-2/13, nepaskelbta Rink., EU:T:2014:226, 27–31 punktus).

56 Šioje byloje ieškovės neteigia, kad atstovauja savo narių – Sąjungos pareigūnų ir kitų tarnautojų, kurie patys gali pareikšti ieškinį, interesams, tačiau tvirtina, kad jos turi teisę pareikšti ieškinį, nes, pirma, ginčijamais reglamentais paveikti jų pačių interesai ir, antra, ieškovės tvirtina, kad Taryba ir Parlamentas pažeidė jų procedūrines teises.

Dėl poveikio pačių ieškovių interesams

57 Reikia priminti, kad pagal teismų praktiką tam tikros kategorijos asmenų kolektyviniams interesams ginti įkurta organizacija negali būti laikoma organizacija, su kuria yra tiesiogiai ir konkrečiai susijęs aktas, turintis poveikį bendriems šios asmenų kategorijos interesams (1975 m. kovo 18 d. Sprendimo *Union syndicale-Service public européen ir kt. / Taryba*, 72/74, EU:C:1975:43, 17 punktas).

58 Taip pat reikia priminti, jog vien to, kad atstovaujamosios darbuotojų organizacijos dalyvavo derybose, po kurių buvo priimti ginčijami reglamentai, nepakanka, kad pasikeistų teisės pareikšti ieškinį, kurią pagal SESV 263 straipsnį jos gali turėti dėl šių nuostatų, pobūdis (šiuo klausimu žr. 1975 m. kovo 18 d. Sprendimo *Union syndicale-Service public européen ir kt. / Taryba*, 72/74, EU:C:1975:43, 19 punktą).

59 Todėl ieškovės turi įrodyti, kad ginčijami reglamentai yra konkrečiai susiję su jomis dėl poveikio jų pačių, kaip PSDD, interesams.

60 Šioje byloje ieškovės tiesiog nurodo, kad ginčijamais reglamentais buvo paveikta jų derybinė pozicija, kuri joms, kaip darbuotojų atstovėms, yra pripažįstama 1990 m. liepos 12 d. bendruoju susitarimu ir 2008 m. gruodžio 18 d. bendruoju susitarimu, kiek jais sukeliama privalomų teisinių pasekmių.

61 Todėl reikia konstatuoti, jog ieškovės neįrodė, kad ginčijami reglamentai paveikia jų interesus, kaip tai suprantama pagal šio sprendimo 55 punkte nurodytą teismo praktiką.

Dėl teisės akto nuostatos, kuria profesinėms asociacijoms aiškiai pripažįstamos įvairios procedūrinės teisės, buvimo

62 Ieškovės, remdamosi vieninteliu pagrindu, iš esmės teigia, kad priimant ginčijamus reglamentus nebuvo užtikrintos procedūrinės garantijos, numatytos Direktyvos 2002/14, Pareigūnų tarnybos nuostatų 9 straipsnio 3 dalies, 10, 10a, 10b, 10c, 24b, 55 straipsnių ir II priedo 1 straipsnio nuostatose, taip pat 1990 m. liepos 12 d. ir 2008 m. gruodžio 18 d. bendrųjų susitarimų nuostatose, kurių tikslas – leisti įgyvendinti PSDD teises į informaciją ir konsultacijas, įtvirtintas Pagrindinių teisių chartijos 27 ir 28 straipsniuose ir SESV 154 straipsnyje, ir taip buvo pažeisti šių reglamentų esminiai procedūriniai reikalavimai.

63 Parlamentas ir Taryba teigia, kad ieškovėms nesuteikiama jokių procedūrinių garantijų tikslinant darbo užmokestį, dėl kurio priimti ginčijami reglamentai. Todėl, Parlamento teigimu, ieškovės negali kildinti procedūrinių teisių tiesiogiai iš SESV 336 straipsnio ir Pagrindinių teisių chartijos 27 ir 28 straipsnių. Be to, ieškovės negali kildinti procedūrinių teisių iš Pareigūnų tarnybos nuostatų, kuriomis remiasi. Taigi Pareigūnų tarnybos nuostatų 9 straipsnio 3 dalyje PSDD visai nepaminėtos ir ji susijusi tik su Personalo komiteto įgaliojimais.

64 Be to, kalbant apie Pareigūnų tarnybos nuostatų 10 straipsnį, kuriame numatyta, kad su Pareigūnų tarnybos nuostatų komitetu turi būti konsultuojamasi dėl kiekvieno pasiūlymo peržiūrėti Pareigūnų tarnybos nuostatus, šioje byloje jis netaikytinas, nes, Parlamento ir Tarybos teigimu, ginčijamais reglamentais Pareigūnų tarnybos nuostatai tiesiog iš dalies pakeisti, o ne „peržiūrėti“. Tai visų pirma matyti iš Pareigūnų tarnybos nuostatų 64 ir 65 straipsniuose vartojamos frazės „kasmetinė atlyginimo peržiūra“ ir Pareigūnų tarnybos nuostatų XI priedo, kuriuo reglamentuojama šių normų taikymo tvarka. Taigi, kaip nurodo Parlamentas ir Taryba, jeigu teisės aktų leidėjas pasiūlymams iš dalies pakeisti Pareigūnų tarnybos nuostatų pagrindines taisykles ketino taikyti Pareigūnų tarnybos nuostatų 10 straipsnio procedūrą, jis to nesiekė kalbant apie Pareigūnų tarnybos nuostatų pakeitimus, susijusius su darbo užmokesčio tikslinimu. Tai taip pat taikoma Pareigūnų tarnybos nuostatų 10a ir 10b straipsniams, taip pat susijusiems su Pareigūnų tarnybos nuostatų 10 straipsnyje numatytais pasiūlymais peržiūrėti Pareigūnų tarnybos nuostatus.

65 Be to, net jeigu Pareigūnų tarnybos nuostatų 10 straipsnis ir būtų taikomas, jame PSDD nenumatyta jokios procedūrinės teisės, nes nagrinėjamos teisės yra suteikiamos tik Pareigūnų tarnybos nuostatų komitetui. Šios teisės nenumatytos ir Pareigūnų tarnybos nuostatų 10b ir 10c straipsniuose. Taigi Parlamentas ir Taryba pabrėžia, kad, vykstant konsultacijoms, kurios gali būti susijusios su pasiūlymais peržiūrėti Pareigūnų tarnybos nuostatus pagal 10b straipsnį, PSDD veikia nepažeisdamos teisės aktuose numatytų personalo komitetų įgaliojimų. Jie taip pat teigia, kad 10c straipsnyje numatytais susitarimais, kuriuos institucija gali sudaryti su PSDD, „negali būti daromi jokie Pareigūnų tarnybos nuostatų pakeitimai, prisiimami biudžeto įsipareigojimai ir jie negali būti susiję su institucijos veikla.“ Parlamento ir Tarybos nuomone, jeigu būtų kitaip, tokiomis procedūrinėmis teisėmis galėtų remtis tik institucijose dirbantys pareigūnai, sudarę tokius susitarimus ir atliekantys vaidmenį priimant ginčijamus reglamentus, tačiau taip būtų diskriminuojami kitose institucijose dirbantys Sąjungos pareigūnai.

66 Parlamentas ir Taryba nurodo, kad Direktyvos 2002/14 taikymo sritis, kuria rėmėsi ir ieškovės, neturi jokio ryšio su Sąjungos pareigūnų darbo užmokesčio tikslinimo procedūra.

67 Be to, Komisija teigia, kad ieškovės negali kildinti jokios procedūrinės garantijos iš 2008 m. gruodžio 18 d. bendrojo susitarimo, nes jos nėra atstovaujamosios PSDD, kaip tai suprantama pagal šį susitarimą.

68 Šiuo klausimu pirmiausia reikėtų pažymėti, jog SESV 154 straipsnio 2, 3 ir 4 dalyse, kuriomis remiasi ieškovės, numatytos tik sąlygos, kuriomis Komisija naudojasi savo iniciatyvos teise, kai Sąjunga įgyvendina savo kompetenciją socialinės politikos srityje, kaip ji apibrėžiama SESV 153 straipsnyje. Taigi SESV 154 straipsnyje numatyta, kad Komisija, prieš pateikdama pasiūlymus socialinės politikos srityje, su administracija ir darbuotojais konsultuojasi dėl galimos Sąjungos veikimo linkmės, o tada, jeigu Komisija mano, kad reikėtų imtis veiksmų, ji konsultuojasi su socialiniais partneriais dėl numatomo susitarimo turinio, ir ši konsultacija atitinkamais atvejais gali suteikti šiems partneriams galimybę nurodyti Komisijai, kad jie nori tarpusavyje sudaryti susitarimą Sąjungos mastu SESV 155 straipsnyje numatyta tvarka. Todėl reikia konstatuoti, kad SESV 154 straipsnyje nėra įtvirtinta bendra PSDD teisė į informaciją ir konsultacijas.

69 Taip pat reikėtų pažymėti, kad pagal teismų praktiką tai, kad asmuo vienaip ar kitaip dalyvauja Sąjungos akto priėmimo procese, šį asmenį individualizuoja nagrinėjamo akto atžvilgiu, tik jeigu taikytinais Sąjungos teisės aktais jam suteikiamos atitinkamos procedūrinės garantijos. Taigi, nebent aiški nuostata numatytų kitaip, nei visuotinio taikymo aktų rengimo procesas, nei pačių šių aktų pobūdis nereikalauja pagal bendruosius Sąjungos teisės principus, kaip antai teisę būti išklausytam, susijusių asmenų dalyvavimo, kadangi jų interesams turi atstovauti politinės institucijos, kurios priima šiuos teisės aktus (2010 m. kovo 2 d. Sprendimo *Arcelor / Parlamentas ir Taryba*, T-16/04, EU:T:2010:54, 119 punktas).

70 Tačiau Pagrindinių teisių chartijos 27 ir 28 straipsniuose, kuriais remiasi ieškovės, atitinkamai įtvirtinta darbuotojų teisė į informaciją ir konsultacijas įmonėje, taip pat teisė į derybas ir kolektyvinius veiksmus. Taigi reikia pažymėti, kad pagal teismų praktiką šios nuostatos gali būti taikomos Sąjungos institucijų ir jų darbuotojų santykiams, kaip tai matyti iš 2013 m. rugsėjo 19 d. Sprendimo *Peržiūra Komisija / Strack* (C-579/12 RX-II, EU:C:2013:570). Vis dėlto, kaip nurodyta pačiose šiose nuostatose, jose įtvirtintų teisių įgyvendinimas ribojamas Sąjungos teisėje numatytais atvejais ir sąlygomis.

71 Todėl reikia patikrinti, ar ieškovių nurodomose Sąjungos teisės nuostatose, be Pagrindinių teisių chartijos 27 ir 28 straipsnių, numatytos procedūrinės teisės, kuriomis jos galėjo remtis ginčijamų reglamentų priėmimo dieną.

72 Pirmiausia ieškovės, siekdamos pagrįsti savo argumentus, remiasi Direktyva 2002/14. Reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismų praktiką, kadangi direktyvos yra skirtos valstybėms narėms, o ne Sąjungos institucijoms ar organams, šios direktyvos nuostatos negali būti laikomos nustatančiomis

įpareigojimus institucijoms santykiuose su savo darbuotojais (šiuo klausimu žr. 2003 m. rugsėjo 9 d. Sprendimo *Rinke*, C-25/02, EU:C:2003:435, 24 punktą ir 2008 m. gegužės 21 d. Sprendimo *Belfass / Taryba*, T-495/04, EU:T:2008:160, 43 punktą).

73 Tačiau, kaip jau buvo nuspręsta, tai, kad pati direktyva nesaisto institucijų, nereiškia, kad šioje direktyvoje nustatytais principais negalima remtis prieš institucijas, jeigu jais konkrečiai išdėstomos pagrindinės Sutarties taisyklės ir bendrieji principai, tiesiogiai privalomi šioms institucijoms (šiuo klausimu žr. 2003 m. rugsėjo 9 d. Sprendimo *Rinke*, C-25/02, EU:C:2003:435, 25–28 punktus; 2011 m. rugsėjo 21 d. Sprendimo *Adjemian ir kt. / Komisija*, T-325/09 P, EU:T:2011:506, 56 punktą, taip pat 2009 m. balandžio 30 d. Sprendimo *Aayhan ir kt. / Parlamentas*, F-65/07, EU:F:2009:43, 113 punktą).

74 Be to, direktyva taip pat galėtų saistyti instituciją, kai ši įgyvendindama teisę organizuoti tarnybų veiklą ir laikydamasi Pareigūnų tarnybos nuostatų ketino vykdyti konkrečią direktyvoje įtvirtintą pareigą ar, kaip šiuo atveju, kai bendro pobūdžio vidaus akte aiškiai daroma nuoroda į Sąjungos teisės akto leidėjo vadovaujantis Sutartimis patvirtintas priemones. Galiausiai institucijos, laikydamosi joms nustatytos sąžiningumo pareigos, veikdamos kaip darbdavys, turi atsižvelgti į Sąjungos mastu priimtas teisės aktų nuostatas (2009 m. balandžio 30 d. Sprendimo *Aayhan ir kt. / Parlamentas*, F-65/07, EU:F:2009:43, 116–119 punktai).

75 Šioje byloje nėra jokios informacijos, kad Parlamentas ir Taryba, priimdami ginčijamus reglamentus, ketino įgyvendinti Direktyvoje 2002/14 nustatytą konkretų įpareigojimą ar kad šių institucijų bendro pobūdžio vidaus akte aiškiai daroma nuoroda į šios direktyvos nuostatas.

76 Todėl Direktyva 2002/14 nustačius bendrą sistemą, susijusią su darbuotojų informavimu ir konsultavimusi, išreiškiami Pagrindinių teisių chartijos 27 straipsnyje įtvirtinti bendrieji Sąjungos teisės principai, kurie yra privalomi Parlamentui ir Tarybai.

77 Pagal Direktyvos 2002/14 1 straipsnio 1 dalį jos „tikslas – sukurti bendrą sistemą, nustatančią minimalius darbuotojų teisės į informavimą ir konsultavimąsi reikalavimus Bendrijos įmonėse ir padaliniuose“.

78 Direktyvos 2002/14 2 straipsnio f ir g punktuose nurodyta, kad „informavimas“ yra „darbdavių atliekamas duomenų perdavimas darbuotojų atstovams, kad jie galėtų susipažinti su dalyko esme ir jį išnagrinėti“, o „konsultavimasis“ – tai „pasikeitimas nuomonėmis ir dialogo tarp darbuotojų atstovų ir darbdavio užmezgimas“. Remiantis tos pačios direktyvos 2 straipsnio e punktu, sąvoka „darbuotojų atstovai“ apibrėžiama kaip „nacionalinės teisės aktuose ir (arba) nusistovėjusioje tvarkoje numatyti darbuotojų atstovai“.

79 Direktyvos 2002/14 4 straipsnyje patikslinamos praktinės informavimo ir konsultavimosi priemonės:

„<…>

2. Informavimas ir konsultavimasis apima:

a) informavimą apie dabartinę ir galimą įmonės arba padalinių veiklos plėtrą ir ekonominę padėtį;

b) informavimą ir konsultavimąsi, susijusį su įmonės situacija, struktūra ir galimu įmonės arba padalinių užimtumo augimu bei iš anksto numatytomis taikytinomis priemonėmis, ypač iškilus grėsmei užimtumui;

c) informavimą ir konsultavimąsi dėl sprendimų, kurie gali daryti esminį poveikį darbo organizavimo pasikeitimams arba sutartiniams santykiams, įskaitant tuos, kuriems yra taikomos 9 straipsnio 1 dalyje minėtos Bendrijos nuostatos.

3. Informuoti reikia tokiu laiku, tokiu būdu ir pateikiant tokį turinį, kad pirmiausia būtų sudaryta atitinkama galimybė darbuotojų atstovams atlikti adekvatų tyrimą, o jei reikia, pasiruošti konsultavimuisi.

4. Konsultavimasis vyksta:

a) užtikrinus laiko, metodų ir turinio tinkamumą;

b) esant tinkamam administravimo ir atstovavimo lygiui, atsižvelgiant į aptariamą temą;

c) dėl informacijos, kurią pateikė darbdavys 2 straipsnio f punkte nustatyta tvarka, ir dėl darbuotojų atstovų nuomonės, kurią jie turi suformuluoti;

d) tada, kai sudaroma galimybė darbuotojų atstovams susitikti su darbdaviu ir dėl bet kurios jų pateiktos nuomonės gauti atsakymą bei to atsakymo pagrindimą;

e) siekiant susitarimo dėl 2 straipsnio c punkte minimų darbdavio kompetencijai priklausančių sprendimų.“

80 Iš Direktyvos 2002/14 1 straipsnio 1 dalies, 2 straipsnio f ir g punktų ir 4 straipsnio matyti, kad, pirma, šiomis nuostatomis įtvirtinami minimalūs darbuotojų informavimo ir konsultavimosi reikalavimai, nepaveikiant darbuotojams palankesnių nuostatų, ir, antra, darbuotojų informavimas ir konsultacijos organizuojamos per teisės aktuose ar nacionalinėje praktikoje numatytus darbuotojų atstovus.

81 Tačiau pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 9 straipsnio 3 dalį būtent Personalo komitetas „atstovauja personalo interesams institucijų atžvilgiu ir palaiko nuolatinį ryšį tarp institucijos ir personalo“. „Suteikdamas galimybę personalui pareikšti nuomonę, jis prisideda prie sklandaus darbo“.

82 Pareigūnų tarnybos nuostatų 10b straipsnyje taip pat patikslinta, kad „[PSDD] veikia bendrais darbuotojų interesais“, savo veiksmais „nepažeisdamos Personalo komitetų reglamentavimo [teisės aktuose numatytų] įgaliojimų“.

83 Iš to darytina išvada, kad Parlamento ir Tarybos pareiga laikytis Direktyvoje 2002/14 numatytų minimalių reikalavimų dėl darbuotojų informavimo ir konsultavimosi yra susijusi su personalo komitetais, o ne su PSDD.

84 Todėl, net atsižvelgiant į Tarybai ir Parlamentui, kai jie veikia kaip darbdaviai, tenkančią sąžiningumo pareigą, ieškovės negali reikalauti, kad jų atžvilgiu būtų laikomasi iš Direktyvos 2002/14 kylančių procedūrinių garantijų.

85 Ieškovės taip pat nurodo keletą Pareigūnų tarnybos nuostatų straipsnių, iš kurių, jų teigimu, išplaukia procedūrinės garantijos.

86 Dėl Pareigūnų tarnybos nuostatų 10 straipsnio pažymėtina, jog iki ginčijamų reglamentų priėmimo šioje nuostatoje buvo numatyta, kad dėl visų Komisijos pasiūlymų keisti Pareigūnų tarnybos nuostatus konsultuojamasi su pareigūnais per jungtinį komitetą, t. y. Pareigūnų tarnybos nuostatų komitetą, kurį sudaro toks pat Sąjungos institucijų atstovų ir personalo komitetų atstovų skaičius.

87 Reikia pažymėti, kad šioje byloje ginčijamuose reglamentuose numatyta ne tik Sutartis dėl Europos Sąjungos veikimo, bet ir Pareigūnų tarnybos nuostatai ir, be kita ko, šių nuostatų XI priedo 10 straipsnis.

88 Reikia priminti, kad pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 65a straipsnį jo XI priedo tikslas – reglamentuoti Pareigūnų tarnybos nuostatų 64 ir 65 straipsnių taikymo taisykles. Šios taisyklės pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 82 straipsnio 2 dalį taip pat taikomos įgytoms pensijoms.

89 Pareigūnų tarnybos nuostatų XI priedo 10 straipsniu, kuris yra vienintelis 5 skyriaus „Išlygos nuostata“ straipsnis, tam tikromis šio sprendimo 9 punkte patikslintomis sąlygomis leidžiama nukrypti nuo Pareigūnų tarnybos nuostatų XI priedo 3 straipsnyje, kurio turinys išdėstytas šio sprendimo 7 punkte, numatyto įprasto metodo, taikomo darbo užmokesčio ir pensijų metiniam tikslinimui.

90 Nors siekiant taikyti Pareigūnų tarnybos nuostatų XI priedo 10 straipsnį, kaip ir peržiūrint Pareigūnų tarnybos nuostatus, būtina vadovautis SESV 336 straipsnyje numatyta procedūra, vis dėlto, skirtingai nuo Pareigūnų tarnybos nuostatų peržiūros, pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 65a straipsnį tai yra tik Pareigūnų tarnybos nuostatų 64 ir 65 straipsnių taikymo taisyklė.

91 Tai patvirtina ir Pareigūnų tarnybos nuostatų XI priedo 7 skyrius „Baigiamosios nuostatos ir peržiūros sąlyga“, kuriame numatyta tikroji Pareigūnų tarnybos nuostatų 64 ir 65 straipsnių taikymo taisyklių peržiūra (šiuo klausimu žr. 2010 m. lapkričio 24 d. Sprendimą *Komisija / Taryba*, C-40/10, EU:C:2010:713, 74 punktas).

92 Iš tiesų pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų XI priedo 15 straipsnį, paskutinį kartą iš dalies pakeistą Reglamentu Nr. 1080/2010, „[minėto] priedo nuostatos taikomos nuo 2004 m. liepos 1 d. iki 2012 m. gruodžio 31 d.“.

93 Pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų XI priedo 15 straipsnį „[šios nuostatos] peržiūrimos ir taisomos ketverių metų laikotarpio pabaigoje, visų pirma atsižvelgiant į jų padarinius biudžetui“, ir „tuo tikslu Komisija Europos Parlamentui ir Komisijai pateikia ataskaitą ir, jei reikia, pasiūlymą iš dalies keisti [Pareigūnų tarnybos nuostatų XI] priedą remiantis [SESV 336 straipsniu]“.

94 Tai papildomai patvirtina aplinkybė, kad vienintelis ginčijamų reglamentų tikslas yra patikslinti Sąjungos pareigūnų ir kitų tarnautojų darbo užmokestį ir pensijas, taip pat jiems taikytinus korekcinius koeficientus 2011 metams (kalbant apie Reglamentą Nr. 422/2014) ir 2012 metams (kalbant apie Reglamentą Nr. 423/2014), be to, tai aiškiai matyti iš šių reglamentų pavadinimo ir atitinkamų konstatuojamųjų dalių, kurių turinys pakartotas šio sprendimo 32 ir 33 punktuose.

95 Iš to darytina išvada, kad Pareigūnų tarnybos nuostatų 10 straipsnis neturėjo būti taikomas per ginčijamų reglamentų priėmimo procedūrą. Todėl ieškovės negali remtis procedūrinėmis teisėmis, kurias jos kildina iš šios nuostatos, siekdamos šioje byloje įrodyti savo teisę pareikšti ieškinį.

96 Be to, reikia pažymėti, kad kitose ieškovių minėtose Pareigūnų tarnybos nuostatų normose nenurodyta jokių procedūrinių garantijų, kuriomis ieškovės būtų galėjusios remtis priimant ginčijamus reglamentus.

97 Tas pats pasakytina apie Pareigūnų tarnybos nuostatų 10a straipsnį, susijusį su terminais, per kuriuos Personalo komitetas, jungtinis komitetas arba Pareigūnų tarnybos nuostatų komitetas turi pateikti prašomą nuomonę, Pareigūnų tarnybos nuostatų 9 straipsnio 3 dalį, susijusią su Personalo komiteto įgaliojimais, ir Pareigūnų tarnybos nuostatų II priedo 1 straipsnį, kuriame numatytos Personalo komiteto rinkimų sąlygos. Ši išvada taikoma ir Pareigūnų tarnybos nuostatų 24b straipsniui, susijusiam su pareigūnų teise stoti į profesinę sąjungą, ir Pareigūnų tarnybos nuostatų 55 straipsniui, susijusiam su pareigūnų darbo trukme, kuriais abiem rėmėsi ir ieškovės.

98 Vis dėlto reikėtų pažymėti, jog tai, kad PSDD negali kildinti procedūrinių teisių iš Pareigūnų tarnybos nuostatų 9 straipsnio 3 dalies, 10, 10a, 10b, 10c, 24b, 55 straipsnių ir II priedo 1 straipsnio, nereiškia, kad jos negali pasinaudoti šiomis teisėmis remdamosi Sąjungos teisės nuostatomis, įskaitant Pareigūnų tarnybos nuostatus.

99 Taigi reikia pažymėti, kad Pareigūnų tarnybos nuostatų 10b ir 10c straipsniuose Komisijai atitinkamai suteikiama galimybė konsultuotis su atstovaujamosiomis PSDD dėl pasiūlymų peržiūrėti Pareigūnų tarnybos nuostatus ir kiekvienos institucijos teisė su atstovaujamosiomis PSDD sudaryti susitarimus dėl jų personalo.

100 [2016 m. lapkričio 28 d. nutartimi ištaisytas punktas] Tačiau atitinkamai Parlamentas ir Komisija 1990 m. liepos 12 d. bendrąjį susitarimą ir 2008 m. gruodžio 18 d. bendrąjį susitarimą su keliomis PSDD sudarė remdamiesi, be kita ko, Pareigūnų tarnybos nuostatų 10b ir 10c straipsniais ir Pagrindinių teisių chartijos 27 ir 28 straipsniais.

101 Šiuo klausimu reikia pabrėžti, kad, priešingai, nei teigia Parlamentas ir Taryba, tai, kad šiais susitarimais „negali būti daromi jokie Pareigūnų tarnybos nuostatų pakeitimai, prisiimami biudžeto įsipareigojimai ir šie susitarimai negali būti susiję su institucijos veikla“ ir kadangi susitarimus pasirašiusios PSDD turi veikti „kiekvienoje institucijoje laikydamosi teisės aktuose numatytų Personalo komiteto įgaliojimų“, savaime nekliudo tam, kad šiais susitarimais minėtoms PSDD būtų suteikiamos procedūrinės garantijos.

– Dėl 2008 m. gruodžio 18 d. bendrojo susitarimo

102 Kalbant apie 2008 m. gruodžio 18 d. Komisijos ir kelių PSDD, tarp jų – TAO-AFI (susivienijimas) ir *SFIE Bruxelles* (susivienijimas), sudarytą bendrąjį susitarimą, reikia pažymėti, kad pagal šio susitarimo 1 straipsnį jo „tikslas – reglamentuoti [Komisijos] ir [PSDD] santykius“. Šio bendrojo susitarimo 3 straipsnyje patikslinta, jog „[Komisija] siekia pabrėžti, kad teikia didelę reikšmę PSDD vaidmeniui ir atsakomybei, kiek įmanoma skaidriau ir veiksmingiau įtraukdama jas į Sąjungos institucijų ir organų gyvenimą“. Pagal pastarąją nuostatą PSDD veikia vadovaudamosi bendruoju personalo interesu, nedarydamos įtakos teisės aktuose nustatytai personalo komitetų kompetencijai.

103 2008 m. gruodžio 18 d. bendrojo susitarimo 3 antraštinėje dalyje nustatyta derinimo procedūra. Pagal minėto susitarimo 14 straipsnio 2 dalį derinimas gali būti susijęs su „Pareigūnų tarnybos nuostatų, jų priedų, kitiems tarnautojams taikomos tvarkos pakeitimais“, taip pat „naujomis taisyklėmis ir sprendimais ar esamų taisyklių ir sprendimų, susijusių su Pareigūnų tarnybos nuostatų ar KTĮS taikymu, pakeitimais“.

104 Pagal 2008 m. gruodžio 18 d. bendrojo susitarimo 16 straipsnį derinimas gali vykti administraciniu, techniniu arba politiniu lygmeniu ir „kiekvienu derinimo lygmeniu šį susitarimą pasirašiusios šalys siekia susitarti“.

105 2008 m. gruodžio 18 d. bendrojo susitarimo 17 ir 18 straipsniuose numatyta įvairių lygmenų derinimo tvarka.

106 2008 m. gruodžio 18 d. bendrojo susitarimo 17 straipsnyje nustatyta:

„Administracinis arba techninis derinimas organizuojamas administracijos arba susitarimą pasirašiusios atstovaujamosios organizacijos prašymu.

Jeigu organizuojamas techninis derinimas, jis gali vykti tiesiogiai, o jeigu nėra sutarimo, – užbaigus derinimą administraciniu lygmeniu.

Susitarimą pasirašiusių atstovaujamųjų organizacijų pateikiami prašymai turi būti formuluojami ir motyvuojami kuo tiksliau pateikiant rašytinį dokumentą.

Administracijai suteikiamas 10 darbo dienų terminas teigiamam atsakymui pateikti.

Kiekvieną atsisakymą organizuoti derinimą būtina motyvuoti raštu.

Pasirengimo derinimui ir derinimo posėdžių grafiką reikia pateikti per 10 darbo dienų nuo prašymo gavimo ir iš anksto pasikonsultavus su susitarimą pasirašiusiomis atstovaujamosiomis organizacijomis.

Derinimas pradedamas, kai persiunčiami reikalingi dokumentai, per 6 savaites nuo administracijos atsakymo į prašymą organizuoti derinimą.

Jeigu derinimą atsisakoma organizuoti, susitarimą pasirašiusios atstovaujamosios organizacijos prašymu administraciniu lygmeniu rengiamas socialinio dialogo partnerių posėdis.“

107 2008 m. gruodžio 18 d. bendrojo susitarimo 18 straipsnyje nustatyta:

„Derinimas politiniu lygmeniu vyksta su Komisijos nariu, atsakingu už personalą ir administravimą.

Pasibaigus techniniam derinimui galima pradėti politinį derinimą, jeigu derinimo organo nariai, atstovaujantys susitarimą pasirašiusių atstovaujamųjų organizacijų daugumai, pareiškia nepritarimą.

Jeigu techniniu lygmeniu pasiekiamas daugumos susitarimas, viena ar kelios susitarimą pasirašiusios atstovaujamosios organizacijos, atstovaujančios bent 20 % narių centriniu lygmeniu, gali prašyti organizuoti politinį derinimą.

Be to, jeigu po techninio derinimo susitarimą pasirašiusių atstovaujamųjų organizacijų derinimo organo nariai vienbalsiai tam pritaria, derinimo procesas užbaigiamas.“

108 Pagal 2008 m. gruodžio 18 d. bendrojo susitarimo 19 straipsnį „užbaigus bet kurio lygmens derinimą raštu patvirtinama, kad pasiektas susitarimas arba kad nesutariama dėl turinio“.

109 Pagal 2008 m. gruodžio 18 d. bendrojo susitarimo 20 straipsnį, „jeigu politiniu lygmeniu ilgai nepasiekiamas sutarimas, Komisijos nario arba susitarimą pasirašiusių atstovaujamųjų organizacijų iniciatyva pradedama taikinimo procedūra“.

110 2008 m. gruodžio 18 d. bendrojo susitarimo 20 straipsnyje numatytą taikinimo procedūrą sudaro šie etapai: pirma, Komisijos nariui pateikiamas prašymas pradėti taikinimo procedūrą, kuriame pateikiamas PSDD iniciatyva taikintojams nurodytų derinti klausimų sąrašas, antra, prasideda svarstymų laikotarpis, per kurį Komisijos narys surašo ataskaitą kolegijai, perteikdamas visų šalių pozicijas, ir paprastai šis laikotarpis neturi būti ilgesnis nei 10 darbo dienų, ir, trečia, sušaukiamas taikinimo posėdis, kuriame posėdžiauja nedidelės sudėties derinimo organas.

111 Be to, pagal 2008 m. gruodžio 18 d. bendrojo susitarimo 21 straipsnį susitarimą pasirašiusios PSDD dalyvauja tarpinstitucinėse derinimo procedūrose, kuriose Komisija dalyvauja pagal nusistatytas taisykles. Taigi parengiamasis administracijos ir susitarimą pasirašiusių atstovaujamųjų PSDD posėdis gali būti rengiamas kiekvieną kartą prieš Komisijai dalyvaujant tarpinstitucinio derinimo procedūroje. Be to, per tarpinstitucinį derinimą vykusių derybų rezultatai gali būti pateikiami tvirtinti Komisijai per šiame bendrajame susitarime numatytus derinimo organus, nebent Komisija ir dauguma susitarimą pasirašiusių atstovaujamųjų organizacijų mano, kad šis patvirtinimas nebūtinas.

112 Aiškinant šio sprendimo 102–111 punktuose išdėstytas 2008 m. gruodžio 18 d. bendrojo susitarimo nuostatas, atrodo neginčijama, kad jame numatytos derinimo procedūros taikymo sritis apima ginčijamų reglamentų priėmimą, nesvarbu, ar tai vadinama „Pareigūnų tarnybos nuostatų keitimu“, ar „naujomis taisyklėmis ir sprendimais, ar <...> esamų taisyklių ir sprendimų, susijusių su Pareigūnų tarnybos nuostatų ar KTĮS taikymu, pakeitimais“.

113 Komisija tvirtina, kad ieškovės negali remtis 2008 m. gruodžio 18 d. bendrajame susitarime numatytomis procedūrinėmis garantijomis, nes tuo metu, kai Komisija pateikė Parlamentui ir Komisijai šio sprendimo 24 punkte nurodytą reglamento pasiūlymą, jos nebuvo susitarimą pasirašiusios atstovaujamosios PSDD, kaip tai suprantama pagal šį bendrąjį susitarimą.

114 Ieškovės pažymi, pirma, kad šį ieškinį pareiškė ne OSP SFIE Komisijos padalinys, o OSP SFIE-PE, todėl Komisijos argumentai dėl OSP SFIE-PE atstovaujamumo stokos šioje byloje neturi reikšmės. Antra, jos teigia, kad TAO-AFI buvo viena iš 2008 m. gruodžio 18 d. bendrąjį susitarimą pasirašiusių šalių ir negavo administracijos pranešimo, kuriuo jai būtų pranešta apie jos teisių, kylančių iš šio bendrojo susitarimo, sustabdymą, kaip tai numatyta jo 11 straipsnyje. Be to, TAO-AFI ir toliau išlieka atstovaujamosioms organizacijoms siunčiamų pranešimų adresatė kaip viena iš konfederacijos PLUS, kuri pati pripažinta atstovaujamąja, pirmininkių. Ieškovės priduria, jog dėl to, kad PLUS yra konfederacija, ji negali atlikti jokio veiksmo be TAO-AFI pritarimo, ir atvirkščiai. Kiekvieną kartą sušaukiant socialinio dialogo partnerius TAO-AFI dalyvavo lygiomis teisėmis su konfederacija PLUS. Be to, konfederacijai buvo kartu pirmininkaujama lygiomis teisėmis, o vieną iš pirmininkų siūlo TAO-AFI. Konfederacijai PLUS pirmininkaujančios organizacijos buvo savo iniciatyva kviečiamos į kiekvieną Komisijos rengiamą socialinio dialogo partnerių posėdį, be kita ko, į reguliarius susitikimus su Komisijos pirmininko pavaduotoja.

115 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad 2008 m. gruodžio 18 d. bendrojo susitarimo 2 antraštinėje dalyje dėl [PSDD] pripažinimo numatyta:

„6 straipsnis. Pripažinimas

Šalys susitaria dėl principo, pagal kurį PSDD oficialiai pripažįsta [Komisijos] personalas.

Šis pripažinimas reiškia, kad kiekviena šalis pripažįstama socialinio dialogo partnere.

7 straipsnis. PSDD pripažinimo kriterijai

Pripažįstamos šios PSDD:

— kurios pagal įstatus siekia tikslo ginti visų personalo narių interesus, nedarant jokio skirtumo tarp jų (be kita ko, pagal pareigų grupę, pilietybę, santykių su institucija pobūdį, lytį, rasę, odos spalvą, etninę ar socialinę kilmę, genetines savybes, kalbą, religiją ar įsitikinimus, politines ar kitas pažiūras, priklausymą tautinei mažumai, turtinę padėtį, gimimo vietą, negalią, amžių ar lytinę orientaciją);

— kurios patvirtina, kad yra įsteigtos teisėtai.

8 straipsnis. Pripažinti PSDD susivienijimai

Pripažintos PSDD gali veikti vienos arba burtis į pripažintus PSDD susivienijimus.

Susivienijimas – tai federacinio, konfederacinio ar kitokio pobūdžio organizacinė struktūra, kuri reglamentuojama oficialiai įformintu ir [Komisijai] šiuo tikslu pateiktu susitarimu ir kurią sudaro dvi ar daugiau vienoje ar keliose darbovietėse pripažintų PSDD.

Sąvoka „organizacija“ šiame susitarime reiškia ir PSDD, ir susivienijimą.

Organizacijos gali būti tarptautinių ir (arba) nacionalinių profesinių organizacijų narės.

9 straipsnis. Organizacijų atstovaujamumas

[Komisija] savo viduje atstovaujamosiomis pripažįsta pripažintas organizacijas, kurios tenkina dvi toliau nurodytas sąlygas:

— jos atstovauja bent 6 % [Komisijos] personalo centriniu lygmeniu ir bent 5 % personalo nacionaliniu lygmeniu (darbovietėje) ir

— jos turi bent 400 narių, kurie moka nario mokestį ir yra [Komisijos] pareigūnai, kiti tarnautojai ar pensininkai.

Pirmiau išvardytus atstovaujamumo kriterijus atitinkančioms organizacijoms leidžiama pasirašyti šį bendrąjį susitarimą kaip jį pasirašančioms atstovaujamosioms organizacijoms.

Bendrąjį susitarimą kartu su šiomis organizacijomis gali pasirašyti jį pasirašančiųjų atstovaujamųjų susivienijimų nariai.

10 straipsnis. Organizacijų atstovaujamumo kriterijai

a) Komisijos personalo komiteto vietos padalinių rinkimų rezultatai skaičiuojami taip:

atiduoti indeksuoti balsai skaičiuojami pagal 2 priede nurodytą metodą. 2 priede numatytas atstovaujamumas keičiamas pasibaigus visam Personalo komiteto vietos padalinio rinkimų ciklui.

Tačiau atstovaujamajai organizacijai paprašius raštu, patikslinimą galima atlikti per kiekvienus Personalo komiteto vietos padalinių rinkimus.

b) Apie organizacijų narių skaičių organizacijos pirmininkas praneša, pateikdamas savideklaraciją nepriklausomam subjektui, kuris pasirenkamas laikantis derinimo taisyklių.

Po patikros šis subjektas praneša administracijai, ar organizacijos viršija nustatytą viršutinę ribą, ar ne. Patikros veiksmus turi sudaryti šie etapai: organizacijos įstatų kopijos pateikimas, įrodymų, patvirtinančių, kad nariai moka narystės mokestį, ir dokumentų dėl reguliarių organizacijos susitikimų su savo nariais pateikimas. Savideklaracija ir atstovaujamosioms organizacijoms taikoma riba tikrinama kas trejus metus.

Nepriklausomas subjektas jokiais būdais negali administracijai ar bet kuriam kitam subjektui nurodyti tikslaus organizacijos narių skaičiaus.

11 straipsnis. Atstovaujamojo statuso praradimas ir atkūrimas

Jeigu susitarimą pasirašiusi atstovaujamoji organizacija nebeatitinka vieno iš minėtų kriterijų, administracija jai pateikia pranešimą ir po trijų mėnesių jos teisės, kylančios iš šio susitarimo, kuriame nurodomos atstovaujamųjų organizacijų teisės, sustabdomos.

Kiekvienos susitarimą pasirašiusios atstovaujamosios organizacijos teisės iš karto atkuriamos, jeigu po patikros nustatoma, kad nustatytos ribos vėl yra pasiektos.

Administracija apie tai praneša kitoms susitarimą pasirašiusioms atstovaujamosioms organizacijoms“.

116 Taip pat reikia pažymėti, kad, sudarant 2008 m. gruodžio 18 d. bendrąjį susitarimą, buvo leista pasirašyti laisvųjų profesinių sąjungų konfederacijai, ir jį kartu pasirašė ją sudarančios PSDD, tarp jų – TAO-AFI.

117 Taip pat reikėtų pažymėti, kad 2004 m. TAO-AFI ir kita PSDD susibūrė į pripažintų PSDD susivienijimą, t. y. konfederaciją PLUS. Kaip matyti iš bylos medžiagos, 2012 m. rugsėjo 17 d. TAO-AFI, ta kita PSDD ir kitas pripažintas PSDD susivienijimas, pranešė Komisijos žmogiškųjų išteklių generalinio direktorato direktorei I. Souka, kad, pirma, tas kitas pripažintas PSDD susivienijimas nuo šiol priklauso konfederacijai PLUS ir, antra, ši konfederacija išstoja iš laisvųjų profesinių sąjungų konfederacijos ir kaip atstovaujamoji organizacija nori tapti tiesiogine tarpininke vykstant socialiniam dialogui.

118 Be to, 2013 m. balandžio 17 d. rašte PSDD atstovams I. Souka nurodė, kad pagal 2008 m. gruodžio 18 d. bendrojo susitarimo 10 straipsnį 2013 m. kovo 13 ir 20 d. teismo pareigūnas įvertino atstovaujamumo kriterijų remdamasis narių skaičiumi ir po to, kai 2013 m. balandžio 8 d. Komisijai buvo pateiktas šio vertinimo protokolas, atstovaujamomis pagal minėtą bendrąjį susitarimą buvo pripažintos tokios PSDD: laisvųjų profesinių sąjungų konfederacija, profesinių sąjungų federacija, konfederacija PLUS, *Génération* 2004, Europos valstybės tarnautojų federacija ir USFIU-U4U. Tame rašte taip pat buvo patikslinta, kad atstovaujamosioms organizacijoms taikomos visos šiame bendrajame susitarime numatytos nuostatos.

119 Iš to darytina išvada, kad per ginčijamų reglamentų priėmimo procedūrą TAO-AFI vykstant socialiniam dialogui veikė ne viena, o kaip pripažintų PSDD susivienijimo, kaip tai suprantama pagal 2008 m. gruodžio 18 d. bendrojo susitarimo 8 straipsnį, kuris tenkino to paties bendrojo susitarimo 9 straipsnyje numatytas atstovaujamumo sąlygas, narė.

120 Tačiau, pirma, šį ieškinį pareiškė SFIE-PE, kuri, kaip pažymėjo pačios ieškovės, nebuvo pasirašiusi 2008 m. gruodžio 18 d. susitarimo, ir TAO-AFI, o ne profesinių sąjungų susivienijimas, kuriam pastaroji organizacija priklausė. Antra, iš bylos medžiagos negalima spręsti, kad iki šio laikotarpio, jo metu ar po jo TAO-AFI pati būtų tenkinusi 2008 m. gruodžio 18 d. bendrojo susitarimo 9 straipsnyje numatytas atstovaujamumo sąlygas.

121 Todėl ieškovių argumentas, kad TAO-‑AFI negavo 2008 m. gruodžio 18 d. bendrojo susitarimo 11 straipsnyje numatyto pranešimo apie atstovaujamojo statuso praradimą, pateikiamo prieš sustabdant iš susitarimo kylančių teisių galiojimą, šioje byloje neturi reikšmės. Ieškovių nurodyta aplinkybė, kad TAO-AFI ir toliau yra atstovaujamosioms organizacijoms Komisijos siunčiamų pranešimų adresatė kaip organizacija, bendrai pirmininkaujanti konfederacijai PLUS, taip pat neturi reikšmės, nes, kaip buvo patikslinta šio sprendimo 120 punkte, ieškinį pareiškė ne konfederacija PLUS, o TAO-AFI. Dėl tos pačios priežasties taip pat reikia atmesti ieškovių argumentą, kad TAO-AFI negalėjo veikti be konfederacijos PLUS leidimo.

122 Atsižvelgiant į pateiktus argumentus reikia konstatuoti, kad šioje byloje ieškovėms negalima pripažinti teisės pareikšti ieškinį remiantis 2008 m. gruodžio 18 d. bendrajame susitarime numatytomis procedūrinėmis garantijomis.

– Dėl 1990 m. liepos 12 d. bendrojo susitarimo

123 Kalbant apie 1990 m. liepos 12 d. bendrąjį susitarimą, kurį Parlamentas sudarė su keliomis PSDD, tarp jų – su SFIE-PE, reikia pažymėti, kad pagal jo 1 straipsnį „pasirašydamas šį susitarimą Parlamentas išreiškia šį susitarimą pasirašiusių, taip pat prie jo ateityje prisijungsiančių [PSDD] oficialaus pripažinimo principą“.

124 1990 m. liepos 12 d. bendrojo susitarimo 2 straipsnyje patikslinta:

„Šį susitarimą pasirašiusios [PSDD], toliau vadinamos organizacijomis, pareiškia, kad:

a) pagal įstatus siekia ginti visų institucijos personalo narių interesus ir teises;

b) yra teisėtai įsteigtos organizacijos, juridiniai asmenys, vykdantys savo veiklą pagal įstatus ir veikiantys demokratiškai, o jų veiklos kryptį nustato ir vykdomuosius organus renka visi jų nariai;

c) vykdo savo veiklą visiškai nepriklausomai.“

125 Pagal 1990 m. liepos 12 d. bendrojo susitarimo 3 straipsnį „organizacijos gali burtis į federacijas ir tiesiogiai arba netiesiogiai priklausyti tarptautinėms profesinėms organizacijoms“.

126 1990 m. liepos 12 d. bendrojo susitarimo II antraštinėje dalyje nustatyta tokia derinimo ir taikinimo procedūra:

„4 straipsnis

Šalys tarpusavyje derina:

a) pasiūlymus keisti Pareigūnų tarnybos nuostatus ir kitų tarnautojų įdarbinimo sąlygas;

b) visus esminius pareigūnų ir kitų tarnautojų bendrųjų įdarbinimo ar darbo sąlygų pakeitimus; organizacijos ir Personalo komitetas bendru sutarimu nustato atvejus, kuriems taikomas šis punktas;

c) bendro intereso klausimus, laikantis 7 straipsnyje nustatytų apribojimų.

5 straipsnis

Derinimo procedūra taikoma paisant Personalo komitetui pagal Pareigūnų tarnybos nuostatus suteiktų užduočių ir funkcijų. Ja siekiama skatinti socialinių santykių kokybę ir veiksmingumą.

6 straipsnis

1. Per derinimo procedūrą šalys gali viena kitai išreikšti savo pozicijas, o šios procedūros tikslas – surasti bendrą poziciją.

Per derinimo procedūrą organizacijoms atstovauja profesinių sąjungų komitetas, kurio sudėtį ir funkcijas nustato pačios organizacijos. Šioje derinimo procedūroje dalyvauja Personalo komitetas. Organizacijos ir Personalo komitetas įsipareigoja visais atvejais užtikrinti, kad būtų deleguota po vieną personalo atstovą.

4 straipsnio a ir b punktuose numatytais atvejais Parlamento institucijų atstovus skiria generalinis sekretorius.

2. Derinimas, susijęs su Pareigūnų tarnybos nuostatų pakeitimu, vyksta ruošiantis Pareigūnų tarnybos nuostatų komiteto ir administracijos vadovų kolegijos posėdžiams.

3. Šalys tarpusavio derinimo procedūrą pradeda vienos iš šalių prašymu; pateikus formalų prašymą, posėdžiai turi būti surengiami bent per dvi savaites.

7 straipsnis

1. Kiekvienos Parlamento metinės sesijos pradžioje (rugsėjo mėn.) surengiamas bendro pobūdžio derinimo posėdis, kurį sušaukia Parlamento pirmininkas.

2. Be Parlamento pirmininko, šioje derinimo procedūroje dalyvauja visos šį susitarimą pasirašiusios organizacijos, generalinis sekretorius ir visi kiti pirmininko paskirti asmenys. Susitikime taip pat dalyvauja trys Personalo komiteto atstovai.

8 straipsnis

Šalys įsipareigoja prie šio susitarimo pridėtame protokole aprašyti taikinimo procedūrą, kuri bus taikoma nustojus dirbti.“

127 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad, kaip matyti iš 1990 m. liepos 12 d. bendrojo susitarimo, šiame bendrajame susitarime numatyta derinimo procedūra taikoma ir „pasiūlymams keisti Pareigūnų tarnybos nuostatus“, „visiems esminiams pareigūnų ir kitų tarnautojų bendrųjų įdarbinimo ar darbo sąlygų pakeitimams“ ir „bendro intereso klausimams“.

128 Pirma, kalbant apie „pasiūlymus keisti Pareigūnų tarnybos nuostatus“, reikia pažymėti, jog iš 1990 m. liepos 12 d. bendrojo susitarimo 6 straipsnio 2 dalies matyti, kad derinimas, susijęs su Pareigūnų tarnybos nuostatų keitimu, vyksta ruošiantis Pareigūnų tarnybos nuostatų komiteto ir administracijos vadovų kolegijos posėdžiams. Reikia priminti, kad pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 10 straipsnį su Pareigūnų tarnybos nuostatų komitetu konsultuojamasi dėl kiekvieno pasiūlymo keisti Pareigūnų tarnybos nuostatus. Iš to darytina išvada, kad minėto bendrojo susitarimo 4 straipsnio a punkte nurodyti „pasiūlymai keisti Pareigūnų tarnybos nuostatus“ prilygsta Pareigūnų tarnybos nuostatų 10 straipsnyje nurodytiems pasiūlymams peržiūrėti Pareigūnų tarnybos nuostatus. Tačiau, kaip jau buvo konstatuota šio sprendimo 95 punkte, Pareigūnų tarnybos nuostatų 10 straipsnis nebuvo taikomas per ginčijamų reglamentų priėmimo procedūrą. Iš to darytina išvada, kad šio bendrojo susitarimo 4 straipsnio a punktas, kadangi jame nurodytas Pareigūnų tarnybos nuostatų peržiūros atvejis, kaip tai suprantama pagal šių nuostatų 10 straipsnį, šioje byloje negali būti teisinis pagrindas taikyti pačiame bendrajame susitarime numatytą derinimo procedūrą.

129 Antra, kalbant apie 1990 m. liepos 12 d. bendrojo susitarimo 4 straipsnio c punktą, reikia pažymėti, kad jame nurodyti „bendro intereso klausimai, laikantis 7 straipsnyje nustatytų apribojimų“. Pagal pastarąjį straipsnį Parlamento pirmininkas kiekvienos metinės sesijos pradžioje, t. y. rugsėjo mėn., turi sušaukti bendro pobūdžio derinimo posėdį. Taigi iš to galima spręsti, kad derintini bendro intereso klausimai nustatomi būtent per šį metinį derinimo posėdį.

130 Tačiau šioje byloje ieškovės, pateikdamos vienintelį pagrindą dėl esmės, teigia, kad 1990 m. liepos 12 d. bendrojo susitarimo 7 straipsnyje numatytas metinis derinimo posėdis nebuvo surengtas, todėl natūralu, kad ginčijamų reglamentų priėmimas per šį posėdį negalėjo būti apibrėžtas kaip bendro intereso klausimas.

131 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad Parlamentas negali remtis tokia aplinkybe, darant prielaidą, kad ji yra nustatyta, siekdamas pateisinti derinimo procedūros netaikymą, nes pagal 1990 m. liepos 12 d. bendrojo susitarimo 7 straipsnį būtent Parlamentas turi sušaukti metinį derinimo posėdį. Reikia pabrėžti, jog tai, kad 2013 m. rugsėjo mėn. metinis derinimo posėdis nebuvo surengtas, šioje byloje neturi reikšmės. Iš tiesų atsižvelgiant į tai, kad Teisingumo Teismo sprendimas bylose C-63/14, C-66/12 ir C-196/12 buvo priimtas tik 2013 m. lapkričio 19 d. ir kadangi Komisija pasiūlymą dėl darbo užmokesčio tikslinimo pateikė Parlamentui tik 2013 m. gruodžio 10 d., ginčijamų reglamentų priėmimas bet kuriuo atveju negalėjo būti metinio derinimo posėdžio, kuris turėjo būti sušauktas 2013 m. rugsėjo mėn., diskusijų objektas. Todėl minėto bendrojo susitarimo 4 straipsnio c punktas negalėjo suteikti pagrindo priimant ginčijamus reglamentus taikyti šiame bendrajame susitarime numatytos derinimo procedūros.

132 Trečia, kalbant apie „esminius pareigūnų ir kitų tarnautojų bendrųjų įdarbinimo ar darbo sąlygų pakeitimus“, reikia pažymėti, jog 1990 m. liepos 12 d. bendrojo susitarimo 4 straipsnio b punkte patikslinta, kad „[PSDD] ir Personalo komitetas bendru sutarimu nustato atvejus, kuriems taikomas šis punktas“.

133 Reaguodami į proceso organizavimo priemonę, kurią Bendrasis Teismas taikė pagal Procedūros reglamento 89 straipsnio 3 dalies a ir b punktus, ieškovės ir Parlamentas pateikė dokumentą, kurio pavadinimas „[Parlamento Personalo komitetas ir [1990 m. liepos 12 d.] bendrąjį susitarimą pasirašiusios organizacijos bendru sutarimu pagal [šio bendrojo susitarimo 4 straipsnio b punktą] nustato tokį paskirstymą: Personalo komiteto ir [PSDD], profesinių sąjungų komiteto narių, įgaliojimų paskirstymas“ (toliau – susitarimas dėl įgaliojimų paskirstymo Personalo komitetui ir PSDD).

134 Prie susitarimo dėl įgaliojimų paskirstymo Personalo komitetui ir PSDD pridėtame profesinių sąjungų komiteto laiške Parlamento pirmininkui patikslinta, kad profesinių sąjungų komitetas šio susitarimo tekstą patvirtino 1996 m. rugsėjo 17 d. posėdyje, 1990 m. liepos 12 d. bendrojo susitarimo šalims – PSDD – priėmus vienbalsį sprendimą, ir kad 1996 m. rugsėjo 30 d. posėdyje jį 6 balsais už patvirtino Personalo komitetas: vienas narys balsavo prieš, o keturi susilaikė.

135 Susitarimo dėl įgaliojimų paskirstymo Personalo komitetui ir PSDD III punkte nustatyta:

„Nedarant poveikio Pareigūnų tarnybos nuostatų nuostatoms ir jose numatytoms procedūroms, profesinių sąjungų komitetą sudarančios [PSDD] veikia apibrėžiant, keičiant ir vertinant personalo politiką ir visose srityse, kurios yra svarbios bendrosioms personalo įdarbinimo sąlygoms. Visų pirma šios veikimo sritys susijusios su:

— bendrųjų įdarbinimo sąlygų pakeitimu visais atvejais, kai Taryba turi priimti sprendimą pagal Komisijos pasiūlymą ir dėl visų institucijų personalo (Pareigūnų tarnybos nuostatai, KTĮS, darbo užmokestis), taip pat šio sprendimo įgyvendinimu;

— esminiu įdarbinimo ar darbo sąlygų pakeitimu, taip pat institucijoje arba administracijos vadovų kolegijos priimtomis bendrosiomis įgyvendinimo ir reglamentavimo nuostatomis;

— sprendimų paieška, jeigu konsultaciniai organai nevykdo savo įsipareigojimų arba dalyvaujama valdyme, arba jeigu šiose organizacijose atsiranda didelių nesutarimų;

— konsultacinių organų veiklos sąlygų pakeitimu arba dalyvavimu valdyme (įgaliojimų suteikimas, pakeitimas, sudėties pakeitimas);

— bendro intereso klausimais ir reikalavimais srityse, kurios nepriskiriamos konsultaciniams organams, arba dalyvavimu valdyme.“

136 Pagal susitarimo dėl įgaliojimų paskirstymo Personalo komitetui ir PSDD IV punktą vienos iš šalių prašymu šis susitarimas gali būti peržiūrimas.

137 Parlamentas pažymi, kad susitarimas dėl įgaliojimų paskirstymo Personalo komitetui ir PSDD negali jo saistyti, nes juo paskirstomi įgaliojimai, kurių neapima 1990 m. liepos 12 d. bendrojo susitarimo 4 straipsnio b punkte numatyti įgaliojimai. Pavyzdžiui, Parlamentas pažymi, kad atvejui, kai „bendrosios įdarbinimo sąlygos keičiamos visais atvejais, kai yra Tarybos sprendimas, priimtas pagal Komisijos pasiūlymą, dėl visų institucijų personalo (Pareigūnų tarnybos nuostatai, KTĮS, darbo užmokestis), taip pat tokio keitimo įgyvendinimui“ paprastai taikomas minėto bendrojo susitarimo 4 straipsnio a punktas.

138 Parlamento teigimu, iš susitarimo dėl įgaliojimų paskirstymo Personalo komitetui ir PSDD matyti, kad PSDD gali atlikti vaidmenį vykstant konsultacijoms, susijusioms su darbo užmokesčiu, tik jeigu, pirma, klausimas, susijęs su darbo užmokesčiu, tikrai iš esmės keičia darbo sąlygas ir, antra, jeigu pagal 1990 m. liepos 12 d. bendrojo susitarimo taisykles dėl jo tikrai rengiamos konsultacijos.

139 Parlamentas dar pažymi, kad pastaraisiais metais 1990 m. liepos 12 d. bendrąjį susitarimą ir susitarimą dėl įgaliojimų paskirstymo Personalo komitetui ir PSDD labai kritikavo ir PSDD, ir Personalo komitetas. PSDD laikėsi nuomonės, kad šį bendrąjį susitarimą reikia iš dalies pakeisti, tačiau dėl vienbalsiškumo sąlygos tokio pakeitimo iki šiol nepavyko padaryti. Be to, Parlamentas pateikė 2014 m. kovo 30 d. ir balandžio 1 d. posėdyje priimtą Personalo komiteto sprendimą, kuriuo jis ragino peržiūrėti šį bendrąjį susitarimą, patikrinus, ar jis yra suderinamas su Pareigūnų tarnybos nuostatais, taip pat ir susitarimą dėl įgaliojimų paskirstymo Personalo komitetui ir PSDD, kad juo būtų atspindėtas įgaliojimų paskirstymas, nuo šiol įtvirtintas Pareigūnų tarnybos nuostatų 9 straipsnio 3 dalyje ir 10–10c straipsniuose, ir įpareigojo savo pirmininką šiuo klausimu kreiptis į kompetentingas Parlamento institucijas.

140 [2016 m. lapkričio 28 d. nutartimi ištaisytas punktas] Šiuo klausimu reikia pažymėti, kaip tai daro Parlamentas, kad susitarimą dėl įgaliojimų paskirstymo Personalo komitetui ir PSDD reikia aiškinti atsižvelgiant į 1990 m. liepos 12 d. bendrojo susitarimo 4 straipsnio b punktą, t. y. kad neturėtų būti leidžiama Personalo komitetui ar PSDD priskirti įgaliojimų, kurių neapima šios nuostatos dalykas, nes joje nurodyti „esminiai pareigūnų ir kitų tarnautojų įdarbinimo ar darbo sąlygų pakeitimai“. Iš to darytina išvada, kad šiuo susitarimu dėl įgaliojimų paskirstymo Personalo komitetui ir PSDD minėto bendrojo susitarimo 4 straipsnio b punkto taikymas negali būti išplėstas atvejams, kuriems taikomi šio bendrojo susitarimo 4 straipsnio a ir c punktai.

141 Būtent atsižvelgiant į šią aplinkybę susitarimo dėl įgaliojimų paskirstymo Personalo komitetui ir PSDD III punkto pirmą įtrauką reikia aiškinti kaip nuostatą, kurioje numatyti atvejai, kai esminį bendrųjų įdarbinimo sąlygų pakeitimą gali lemti Tarybos sprendimas, kurį ji priima pagal Komisijos pasiūlymą dėl darbo užmokesčio.

142 Tačiau, atsižvelgiant į ginčijamų reglamentų tikslą patikslinti 2011 ir 2012 m. Sąjungos pareigūnų ir kitų tarnautojų darbo užmokestį ir pensijas bei jiems taikytinus korekcinius koeficientus ir į tai, kad yra taikoma Pareigūnų tarnybos nuostatų XI priedo 10 straipsnyje numatyta išlygos nuostata, pagal kurią to paties priedo 3 straipsnyje numatyto darbo užmokesčio metinio tikslinimo metodo galima netaikyti, o Komisijai suteikiami įgaliojimai pristatyti visas „tinkamas priemones“, reikia konstatuoti, kad jais galėjo būti iš esmės pakeistos bendrosios įdarbinimo sąlygos, kaip tai suprantama pagal 1990 m. liepos 12 d. bendrojo susitarimo 4 straipsnio b punktą, todėl turėjo būti taikoma jame numatyta derinimo procedūra.

143 Priešingai, nei teigia Parlamentas, tai, ar ginčijamais reglamentais galiausiai buvo iš esmės pakeistos Sąjungos pareigūnų ir kitų tarnautojų bendrosios įdarbinimo ir darbo sąlygos, neturi reikšmės nustatant, ar yra taikytinos procedūrinės nuostatos, kurios paprastai taikomos prieš priimant šiuos reglamentus.

144 Iš to darytina išvada, kad SFIE-PE per ginčijamų reglamentų priėmimo procedūrą galėjo remtis 1990 m. liepos 12 d. bendrajame susitarime numatytomis procedūrinėmis garantijomis.

145 Atsižvelgiant į pateiktus argumentus, reikia konstatuoti, kad pagal šio sprendimo 55 punkte nurodytą teismo praktiką SFIE-PE turi teisę pareikšti ieškinį pagal SESV 263 straipsnį siekdama ginčijamų reglamentų panaikinimo. Tačiau ieškinys yra nepriimtinas, kiek jį pareiškė TAO-AFI, nes ieškovės neįrodė šios organizacijos teisės pareikšti ieškinį šioje byloje.

Dėl esmės

146 Remdamosi vieninteliu pagrindu, ieškovės iš esmės teigia, kad per ginčijamų reglamentų priėmimo procedūrą su jomis nebuvo konsultuotasi. Visų pirma jos tvirtina, kad Komisija nepasikonsultavo su jomis dėl pasiūlymo iš dalies pakeisti Pareigūnų tarnybos nuostatus dar prieš jį pateikiant Parlamentui ir Tarybai, be to, ir Parlamentas vykstant trišalėms deryboms taip pat su jomis nepasikonsultavo dėl šio pasiūlymo. Dublike ieškovės taip pat teigia, kad ginčijami reglamentai buvo priimti pažeidžiant 1981 m. birželio 23 d. Tarybos sprendime numatytą trišalę derinimo procedūrą santykių su personalu srityje. Visų pirma jos kaltina Parlamentą atsisakius dalyvauti šioje derinimo procedūroje priimant ginčijamus reglamentus.

147 Kadangi su ieškovėmis nebuvo pasikonsultuota, pažeistos Pagrindinių teisių chartijos 27 ir 28 straipsniuose bei SESV 154 straipsnyje įtvirtintos jų teisės į informaciją ir konsultacijas, užtikrinamos Direktyvos 2002/14 nuostatomis, Pareigūnų tarnybos nuostatų, iš dalies pakeistų Reglamentu Nr. 1023/2013, 9 straipsnio 3 dalies, 10, 10a, 10b, 10c, 24b, 55 straipsnių ir II priedo 1 straipsnio nuostatomis bei 1990 m. liepos 12 d. ir 2008 m. gruodžio 18 d. atitinkamai Parlamento ir Komisijos su keliomis PSDD sudarytais bendraisiais susitarimais, ir 1981 m. birželio 23 d. Komisijos sprendimu, kuriuo nustatoma trišalė derinimo procedūra.

148 Šiuo klausimu pirmiausia reikia pažymėti, kad pagal teismo praktiką, kadangi SFIE-PE nenurodė jokios teisinės ar faktinės aplinkybės ar naujos faktinės aplinkybės, kad pateisintų vėlavimą, vienintelį ieškinio pagrindą, susijusį su 1981 m. birželio 23 d. Tarybos sprendime numatytos derinimo procedūros pažeidimu ir pirmą kartą pateiktą dublike, reikia atmesti kaip nepriimtiną (2007 m. kovo 8 d. Sprendimo *France Télécom / Komisija*, T-340/04, EU:T:2007:81, 164 punktas).

149 Kalbant apie ieškovių teiginį, kad per ginčijamų reglamentų priėmimo procedūrą buvo pažeista Pareigūnų tarnybos nuostatų 9 straipsnio 3 dalis, 10a, 24b ir 55 straipsniai ir Pareigūnų tarnybos nuostatų II priedo 1 straipsnis, reikia priminti, kad pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 21 straipsnio pirmą pastraipą, pagal šio statuto 53 straipsnio pirmą pastraipą taikytiną procesui Bendrajame Teisme, ir 1991 m. gegužės 2 d. Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punktą, taikytiną pareiškiant ieškinį, jame turi būti pateikta teisinių pagrindų, kuriais remiamasi, santrauka. Todėl ieškinyje turi būti paaiškinta, kas sudaro ieškinio pagrindą, kuriuo paremtas ieškinys, todėl abstrakčiai jį nurodžius netenkinami Teisingumo Teismo statute ir Procedūros reglamente išdėstyti reikalavimai. Be to, nors tai ir yra santrauka, ji turi būti pakankamai aiški ir tiksli, kad atsakovas galėtų pasirengti gynybai, o Bendrasis Teismas – atitinkamai nagrinėti ieškinį prireikus be jokios kitos papildomos informacijos. Remiantis teisinio saugumo ir gero teisingumo vykdymo principais, tam, kad ieškinys ar, konkrečiau kalbant, ieškinio pagrindas būtų priimtinas, reikalaujama, kad svarbiausios faktinės ir teisinės aplinkybės, kuriomis jis paremtas, būtų nurodytos nuosekliai ir suprantamai pačiame ieškinio tekste. Kadangi ieškovės niekaip nepaaiškino savo kaltinimo, susijusio su Pareigūnų tarnybos nuostatų 9 straipsnio 3 dalies, 10a straipsnio, 24c straipsnio ir 55 straipsnio bei Pareigūnų tarnybos nuostatų II priedo 1 straipsnio pažeidimu, šį kaltinimą reikia pripažinti nepriimtinu.

150 Kalbant apie tariamą SESV 154 straipsnio, Direktyvos 2002/14 ir Pareigūnų tarnybos nuostatų 10 straipsnio pažeidimą, reikia pažymėti, jog šios nuostatos nebuvo taikomos per ginčijamų reglamentų priėmimo procedūrą, tad šį kaltinimą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

151 Kalbant apie tariamą 2008 m. gruodžio 18 d. bendrajame susitarime numatytų procedūrinių garantijų pažeidimą, reikia pažymėti, kad, nors SFIE-PE negali kildinti procedūrinių teisių iš šio susitarimo, nes jo nepasirašė, nesilaikant pačių kompetentingų institucijų nustatytų procedūrinių taisyklių, susijusių su Sąjungos akto priėmimu, kaip antai kylančių iš minėto susitarimo, pažeidžiami esminiai procedūriniai reikalavimai, kaip tai suprantama pagal SESV 263 straipsnio antrą pastraipą, ir Sąjungos teismas šį pažeidimą gali nagrinėti savo iniciatyva (šiuo klausimu žr. 2007 m. gruodžio 13 d. Sprendimo

Angelidis / Parlementas, T-113/05, EU:T:2007:386, 62 punktą; 2009 m. spalio 2 d. Sprendimo *Kipras / Komisija*, T-300/05 ir T-316/05, nepaskelbtas Rink., EU:T:2009:380, 205 ir 206 punktus ir 2010 m. liepos 8 d. Sprendimo *Komisija / Putterie-De-Beukelaer*, T-160/08 P, EU:T:2010:294, 63 punktą).

152 Reikia konstatuoti, jog iš bylos medžiagos negalima daryti išvados, kad buvo pažeistos susitarimą pasirašiusios atstovaujamosios PSDD, kaip tai suprantama pagal šio susitarimo 8 straipsnį, procedūrinės teisės.

153 Todėl reikia įvertinti vienintelio pagrindo dalies, susijusios su 1990 m. liepos 12 d. bendrojo susitarimo pažeidimu, pagrįstumą.

154 Ieškovės iš esmės teigia, kad Parlamentas nesurengė 1990 m. liepos 12 d. bendrojo susitarimo 7 straipsnyje numatyto metinio derinimo posėdžio, nors Parlamento pirmininkui šiuo tikslu buvo siunčiami e. laiškai. Jų teigimu, minėtame bendrajame susitarime nenumatyta jokio konkretaus formalumo, kuris būtų susijęs su derinimo prašymu, tačiau jo 7 straipsnyje numatyta formali derinimo procedūra.

155 Pirmiausia reikia pažymėti, jog atrodo, kad ieškovės painioja metinį derinimo posėdį, kuris pagal 1990 m. liepos 12 d. bendrojo susitarimo 7 straipsnį turi būti rengiamas Parlamento pirmininko iniciatyva kiekvienos parlamentinės sesijos pradžioje, ir pačią derinimo procedūrą, kurią pagal minėto bendrojo susitarimo 6 straipsnio 3 dalį šalys pradeda tarpusavyje vienos iš šalių prašymu.

156 Kiek ieškovių argumentai susiję su tariamu metinio derinimo posėdžio nesurengimu, reikia priminti, kad, kaip jau buvo nurodyta šio sprendimo 131 punkte, darant prielaidą, kad ši aplinkybė yra įrodyta, ji negali paveikti ginčijamų reglamentų priėmimo procedūros, nes šis posėdis bet kuriuo atveju turėjo būti surengtas tuo laikotarpiu, kai Komisija dar nebuvo pateikusi Parlamentui pasiūlymo dėl darbo užmokesčio tikslinimo.

157 Jeigu ieškovių argumentai būtų susiję su Parlamento atsisakymu pradėti derinimo procedūrą, reikia priminti, kad pagal 1990 m. liepos 12 d. bendrojo susitarimo 6 straipsnio 3 dalį derinimo posėdžiai sušaukiami per dvi savaites nuo formalaus prašymo pateikimo. Žinoma, kaip teigia ieškovės, minėtame bendrajame susitarime nepatikslinta, kas yra tas formalus prašymas pradėti derinimo procedūrą.

158 Reikia pripažinti, kad tokiame prašyme turi būti bent jau aiškiai nurodyta 1990 m. liepos 12 d. bendrajame susitarime numatyta derinimo procedūra ir jis turi būti adresuotas atitinkamai institucijai.

159 Šioje byloje reikia konstatuoti, kad ieškovių nurodyti dokumentai nėra formalūs prašymai pradėti derinimo procedūrą, kaip tai suprantama pagal 1990 m. liepos 12 d. bendrojo susitarimo 6 straipsnio 3 dalį.

160 Pirmiausia, kalbant apie 2013 m. gruodžio 17 d. ir 2014 m. kovo 4 d. centrinio personalo komiteto laiškus, kuriuose jis nurodo, be kita ko, kad neatliktas išankstinis derinimas, susijęs su Parlamentui ir Tarybai pateiktu Komisijos pasiūlymu tikslinti darbo užmokestį, ir atkreipia dėmesį į grynai politinį siūlomų skaičių, negrindžiamų jokiais statistiniais duomenimis ir neatspindinčių Komisijos turimos diskrecijos, pobūdį, reikia konstatuoti, pirma, kad šie laiškai yra skirti ne Parlamentui, o Komisijai ir, antra, kad jais siekiama prašyti Komisijos ginti savo personalo interesus ir atšaukti savo pasiūlymą tikslinti darbo užmokestį.

161 Be to, kalbant apie 2013 m. gruodžio 18 d. atvirą laišką, kurį ieškovės adresavo Parlamento pirmininkui ir kurio turinys beveik nesiskiria nuo 2013 m. gruodžio 17 d. centrinio personalo komiteto laiško Komisijai, reikia konstatuoti, kad jame nepateikta jokio prašymo surengti derinimo posėdį ir kad juo siekiama prašyti Parlamento pirmininko patvirtinti, kad dėl pradinio Komisijos pasiūlymo tikslinti darbo užmokestį, t. y. 1,7 % 2011 ir 2012 m., negali būti jokių derybų.

162 Galiausiai, kalbant apie 2014 m. vasario 26 d. atvirą laišką Parlamento pirmininkui, reikia pripažinti, kad, pirma, jo nepasirašė nei SFIE-PE, nei profesinių sąjungų susivienijimas, kuriam tuo metu priklausė ši organizacija, ir, antra, juo siekta prašyti Parlamento kaip vienos iš teisėkūros institucijų peržiūrėti Komisijos pasiūlymą tikslinti darbo užmokestį atsižvelgiant į „esamus objektyvius duomenis“ ir atsižvelgti į „konkrečią ekonominę ir socialinę padėtį ir prireikus kitus veiksnius, į kuriuos reikia atsižvelgti, pavyzdžiui, susijusius su žmogiškųjų išteklių valdymu ir visų pirma įdarbinimo poreikiais“, kaip Teisingumo Teismas paragino Komisiją padaryti 2013 m. lapkričio 19 d. Sprendime *Komisija / Taryba* (C-63/12, EU:C:2013:752) ir 2013 m. lapkričio 19 d. Sprendime *Komisija / Taryba* (C-196/12, EU:C:2013:753).

163 Iš to darytina išvada, jog ieškovės neįrodė, kad priimant ginčijamus reglamentus buvo pažeistos 1990 m. liepos 12 d. bendrojo susitarimo nuostatos.

164 Atsižvelgiant į visus pateiktus argumentus, vienintelį šio ieškinio pagrindą reikia atmeti kaip nepagrįstą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

165 Pagal Procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį iš pralaimėjusios šalies priteisiamos bylinėjimosi išlaidos, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi ieškovės bylą pralaimėjo, reikia nurodyti joms padengti bylinėjimosi išlaidas, kaip to prašė Parlamentas ir Taryba.

166 Komisija padengia savo bylinėjimosi išlaidas pagal Procedūros reglamento 138 straipsnio 1 dalį.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (aštuntoji kolegija)

nusprendžia:

1. **Atmesti ieškinį.**

2. ***Association des fonctionnaires indépendants pour la défense de la fonction publique européenne* (TAO-AFI) ir *Syndicat des fonctionnaires internationaux et européens – Section du Parlement européen* (SFIE-PE) padengia bylinėjimosi išlaidas.**

3. **Europos Komisija padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Gratsias Kancheva Wetter

Paskelbta 2016 m. rugsėjo 15 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.

Turinys

Ginčo aplinkybės 2

Procesas ir šalių reikalavimai 8

Dėl teisės 9

Dėl priimtinumo 9

Dėl poveikio pačių ieškovių interesams 11

Dėl teisės akto nuostatos, kuria profesinėms asociacijoms aiškiai pripažįstamos įvairios procedūrinės teisės, buvimo 11

– Dėl 2008 m. gruodžio 18 d. bendrojo susitarimo 16

– Dėl 1990 m. liepos 12 d. bendrojo susitarimo 20

Dėl esmės 25

Dėl bylinėjimosi išlaidų 27